

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ทองใบ ทองภูบาล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ทองใบ ทองภูบาล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2553

ทองใบ ทองภูบาล. (2553). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.

ปริญญาโท ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์
ดร. อรพรรณ วีระวงศ์ อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและเพื่อศึกษาเจตคติของ
นักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงาน
ปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงงามวิทยา จังหวัดเลย
จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 แผน
แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินตนเองด้านการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ
แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความ
แตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีเจตคติต่อการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05

THE USE OF TASK-BASED LEARNING TO DEVELOP COMMUNICATIVE
ENGLISH SPEAKING ABILITY OF MATTHAYOMSUKSA III STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
THONGBAI THONGPUBAL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

March 2010

Thongbai Thongpubal. (2010). *The Use of Task-Based Learning to Develop Communicative English Speaking Ability of Matthayomsuksa III Students*. Master's Thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Aurapan Weerawong, Dr. Wanlapa Thajjinda.

The purposes of this study were to investigate the students' communicative English speaking ability through task-based learning and to explore the students' attitude towards studying communicative English speaking through task-based learning. The 30 Matthayomsuksa III students, Wangphonngamwittaya School, in Loei province were selected by simple random sampling as the subjects.

The research instruments used in this study were six task-based learning lesson plans, a pre-post speaking ability test, a self assessment questionnaire on speaking ability, a rubric-scoring form on students' learning behavior and a questionnaire on students' attitude towards studying communicative English speaking.

The data were statistically analyzed by mean scores, standard deviation, and t-test dependent samples.

The results of this study were as follows:

1. The communicative English ability of Matthayomsuksa III students through task-based learning after the experiment was significantly higher at the .05 level.
2. The students' attitude towards studying communicative English speaking through task-based learning after the experiment was significantly higher at the .05 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ของ
ทองใบ ทองภูบาล

ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร. อรพรรณ วีระวงศ์)

(อาจารย์ ดร. อัญชลี จันทร์เสม)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

(อาจารย์ ดร. อรพรรณ วีระวงศ์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร. อรพรรณ วีระวงศ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ซึ่งท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งเพื่อให้คำปรึกษา และคำแนะนำ อันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัย ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ และแก้ไขงาน ปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสวีทรัพย์ อาจารย์ ดร. แสงจันทร์ เขมเชื้อ อาจารย์ ดร. วไลพร ฉายา และอาจารย์ ดร. อัญชลี จันทร์เสม ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำในการสร้าง ตรวจสอบและแก้ไขแผนการสอน และตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย รวมถึงคณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษารุ่น ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจและอาจารย์ ประจำภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา ตลอดจนให้คำแนะนำปรึกษาเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะครูและเจ้าหน้าที่โรงเรียนวังโพรงามวิทยาทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน อำนวยความสะดวกและเป็นกำลังใจที่ดีตลอดการวิจัยครั้งนี้ รวมถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 ปีการศึกษา 2552 ที่ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอขอบคุณอาจารย์อารยา สิมมา ที่สละเวลาให้ความช่วยเหลืออย่างยิ่งในการประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียน Mr. Christopher Allen ที่กรุณาให้การตรวจสอบและแก้ไขเนื้อหาในส่วนที่เป็นภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณอาจารย์พาดล ร่วมใจ ซึ่งเป็นเพื่อนที่สามารถพูดคุยกันได้ทุกประเด็นที่ให้ทั้งกำลังใจ ข้อเสนอแนะ และคำปรึกษาต่าง ๆ ในการดำเนินการวิจัย รวมถึงเพื่อน ๆ ทุกคนในสาขาวิชารุ่นปี 48 ที่คอยเป็นกำลังใจตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้

ท้ายที่สุดคุณค่าและประโยชน์สูงสุดอันบังเกิดมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบ เป็นเครื่องบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย และทดแทนพระคุณ นายสมชาย ทองภูบาล บิดาที่ล่วงลับไปแล้วของผู้วิจัย นางทองดี ทองภูบาล มารดาผู้ให้กำเนิดและอบรมเลี้ยงดู พี่ ๆ และหลาน ๆ ทุกคน ที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจมาโดยตลอด รวมถึงครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา และผู้มีพระคุณทุกคนที่มีส่วนช่วยทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จผลด้วยดี

ทองใบ ทองภูบาล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	7
ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	7
องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	8
ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	9
กิจกรรมทางภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	10
ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	12
การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ.....	14
เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	17
เอกสารเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	19
ความหมายของงานปฏิบัติ.....	19
หลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ.....	20
องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ.....	21
รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	22
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	23
ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	24
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	25
ความหมายของเจตคติ.....	25
องค์ประกอบของเจตคติ.....	26
แนวการสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียน.....	26
บทบาทของเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	27
งานวิจัยในประเทศ.....	28
งานวิจัยต่างประเทศ.....	30
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การสร้างและหาคคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	57
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	57
ความสำคัญของการวิจัย.....	57
ขอบเขตของการวิจัย.....	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้.....	58
วิธีดำเนินการทดลอง.....	59
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
สรุปผลการวิจัย.....	60
อภิปรายผล.....	60
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	65
ข้อเสนอแนะ.....	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก.....	73
ภาคผนวก ข.....	89
ภาคผนวก ค.....	98
ภาคผนวก ง.....	105
ภาคผนวก จ.....	117
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	128

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 รายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้.....	34
2 แบบแผนการทดลอง.....	40
3 เปรียบเทียบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	44
4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	45
5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มเก่งก่อนและหลังได้รับการจัด การการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	47
6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มปานกลางก่อนและหลังได้รับการจัด การการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	47
7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มอ่อนก่อนและหลังได้รับการจัด การการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	48
8 เปรียบเทียบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจาก การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติโดยการประเมินตนเองจำนวน 6 ครั้ง.....	50
9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสังเกตพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนขณะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 ครั้ง.....	52
10 เปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	54
11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการ จัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	55

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	46
2 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	49
3 แผนภูมิแสดงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจากการประเมินตนเอง 6 ครั้ง.....	51
4 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนขณะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจากการประเมินตนเอง 6 ครั้ง.....	53
5 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	56

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทและความสำคัญอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของคนไทย ตามความมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข ความเป็นไทย และมีศักยภาพในการศึกษาต่อตลอดจนการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพ คิดการทำงานอย่างสร้างสรรค์อันจะส่งผลให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจได้ การเรียนรู้และมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษเป็นอีกประการหนึ่งในการช่วยพัฒนาประเทศ และช่วยเผยแพร่เอกลักษณ์ของความเป็นไทย อีกทั้งภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับคนอื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ (พันธณีย์ วิหคโต. 2546: 25) กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 – 4 (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 6) ไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยนอกจากจะให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเพื่อความรู้แล้วยังมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น และใช้ภาษาในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 8-20)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นวิธีการสอนที่เน้นทักษะเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่คนส่วนใหญ่มักถือว่าทักษะด้านการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากทักษะดังกล่าวเป็นการแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา (Nunan. 1991: 31) ในทำนองเดียวกัน แรงค์กิน (Rankin. 1982: 258) เออร์ (Er. 1996: 120) และสุมิตร อังวัฒนกุล (2540: 528) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะส่งสารที่ใช้กันมากที่สุด เป็นทักษะที่จำเป็นมากในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการพูดผู้พูดจะต้องใช้ความคิดและถ่ายทอดความคิดโดยใช้คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์รูปแบบต่าง ๆ และเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ อย่างไรก็ตามมีงานวิจัยจำนวนมากระบุว่า เด็กไทยที่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี แต่ก็ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่เป็นจริง (สอรัฐ มากบุญ. 2530: 9; ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. 2532: 36-39; กรมวิชาการ. 2542: 1) ทั้งนี้ ปัญหาสำคัญที่ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ คือ ผู้เรียนรู้สึกอาย เมื่อจะต้องพูดภาษาอังกฤษ หรือพูดเบาเพื่อปกปิดความผิดพลาดของตนเอง กลัวคนอื่นดูถูกว่าพูดไม่ได้ทั้งในและนอกชั้นเรียน และอีกประการหนึ่งคือปัญหาด้านวัฒนธรรม เพราะบางคนคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษคำหนึ่งภาษาไทยคำหนึ่ง

หรือการพูดภาษาอังกฤษกับคนไทยเป็นเรื่องไม่เหมาะสม เพราะคนไทยต้องพูดภาษาไทย ทำให้ไม่มีโอกาสในการใช้ภาษาได้จริง (Mwangati. 2545: 64-71) นอกจากนี้ ชูมิน (Shumin. 1997: 8) กล่าวถึง ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนว่า ผู้เรียนขาดความคล่องแคล่วในการใช้คำศัพท์สำนวน โครงสร้างทางภาษา และความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมทำให้ขาดโอกาสในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 14) ว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยโดยเฉพาะทักษะการพูดจะมีปัญหาอย่างมาก เนื่องจากนักเรียนไทยไม่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยมาก และไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนในกลุ่มศึกษาก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาและต้องการพัฒนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ มีผู้วิจัยหลายท่านได้ทำการวิจัยเพื่อหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และผู้วิจัยเล็งเห็นว่าวิธีที่จะส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้จะทำได้โดย วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงโดยผ่านทางการทำงาน ซึ่งเน้นความหมาย (Meaning) ในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษา (Form) จนบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงาน โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน (Willis. 1996: 38-64; Ellis. 2003: 244-262) คือ

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน ซึ่งกิจกรรมในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ สำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง
2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่กำหนดไว้ โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา ซึ่งในการทำงานอาจทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม
3. ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) ในขั้นตอนนี้ นักเรียนต้องรายงานผลการปฏิบัติงาน และประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเอง และร่วมกันวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน เรียนรู้รูปแบบภาษาและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จากนั้นนักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้เกิดความคล่องแคล่ว รวมทั้งสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ โดยอาจให้นักเรียนได้ทำงานปฏิบัติอีกครั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขบางประการให้แตกต่างจากครั้งแรก

จากรายงานผลการศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาความสามารถในการประกอบอาชีพพบว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ประสบการณ์ด้านภาษาจากการปฏิบัติงานในสถานประกอบการนี้ได้ (ผจงจิตต์ สิงห์จันทร์. 2542) และผลจากการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนตามวิธีปกติ(ลัดดาวัลย์ อารัมพร. 2547) นอกจากนี้ ผลการศึกษาของ พัชรวิจิตรไพศาล (2548) เรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยูวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้น และมีความเชื่อมั่นในการพูดมากขึ้นด้วย

จากความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจทำการวิจัยในเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เลือกนั้นเป็นนักเรียนที่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานครบทุกทักษะอยู่แล้ว หากแต่ทักษะในการพูดของนักเรียนนั้นยังอยู่ในระดับต่ำ ขาดโอกาสในการนำภาษาไปใช้ได้จริง และมีกล่าเสี่ยงที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสาร การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้ รวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียนในการที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือใช้ความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์และให้แนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ หรือนำข้อดีที่ได้ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาการเรียนการสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงงามวิทยา อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา

2552 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 85 คน โดยประชากรที่นำมาศึกษาครั้งนี้มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลางที่มีการจัดชั้นเรียนแบบละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงนางวิทยา อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามขั้นตอนดังนี้ คือ จับฉลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียน โดยนักเรียนทั้งหมดจัดห้องเรียนแบบละความสามารถ จากนั้นทดสอบการพูดก่อนการทดลองจากห้องที่สุ่มได้ รวบรวมคะแนนและแจกแจงความถี่ของคะแนนก่อนการทดลองโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะการพูดสูง กลาง และต่ำ ให้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 และ 70 จากนั้นทำการสุ่มนักเรียนให้ได้สัดส่วนเดียวกันกับจำนวนคน ดังนี้ คือ นักเรียนกลุ่มที่คะแนนทักษะการพูดในระดับสูงจำนวน 9 คน นักเรียนกลุ่มปานกลางจำนวน 12 คน และนักเรียนในกลุ่มต่ำจำนวน 9 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
เจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองรวมทั้งสิ้น 36 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นเนื้อหาตามจุดประสงค์การฝึกทักษะการพูดของหลักสูตรสถานศึกษา และหนังสือแบบเรียนซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. Describing people's appearance
2. Giving information and reasons
3. Asking and giving information about tourist places
4. Offering help, asking for prices and making decision
5. Giving instructions
6. Describing likes and dislikes

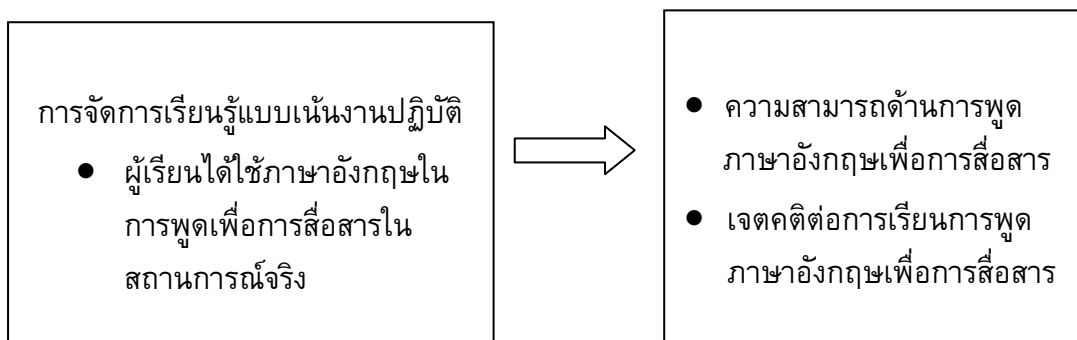
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานจริง โดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในการสื่อความหมายได้อย่างอิสระเพื่อให้การปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้นตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยเน้นความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องของรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา โดยขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติปรับจากหลักการของ วิลลิส และเอลลิส ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ดังนี้ คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) และขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task)

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดแนะนำ ให้ข้อมูล และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยใช้คำศัพท์ สำนวน และประโยคได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม โดยวัดจากเกณฑ์ความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. เจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความรู้สึก ความคิด หรือพฤติกรรมทั้งทางบวกและทางลบที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนจากการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการเรียน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.3 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.4 กิจกรรมทางภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.5 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.6 การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.7 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. เอกสารเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ
 - 2.2 หลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ
 - 2.3 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
 - 2.4 รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.5 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.6 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของเจตคติ
 - 3.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 3.3 แนวการสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียน
 - 3.4 บทบาทของเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้
 พอลสตัน และ บรูเดอร์ (Paulston; & Bruder. 1976: 55) ได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดที่สื่อความหมายด้วยภาษาเป้าหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

สกอตต์ (Scott. 1981: 70) ได้กล่าวถึงการพูดเพื่อการสื่อสารว่า เป็นพฤติกรรมกรการสื่อสารที่ผู้พูดและผู้ฟังมีปฏิสัมพันธ์กันโดยการให้ข้อมูลข่าวสารทางวาจาเพื่อโต้ตอบสิ่งที่ได้ยิน จึงทำให้เกิดการสื่อสารได้

เบิร์น (Byrne. 1987: 8) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการสื่อสารสองทางระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังในการแปลความหมายจากข้อความที่ถูกบ่อนเข้ามาและการโต้ตอบข้อความนั้น ๆ

พอลสตัน (Paulston. 1978: 56-57) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องสามารถสื่อสารในสังคมข้ามวัฒนธรรมได้ กล่าวคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่มีใช้คำพูดด้วย (Non-verbal behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่มีใช้คำพูด นับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

กาวเวอร์; ฟิลลิปส์; และวอลเตอร์ (Gower; Phillips; & Walters. 1995: 99-100) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยยึดหลักของความถูกต้องทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในการพูดสื่อสาร

เรฟเวล (Revel. 1995: 1-3) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูล ความคิดเห็น และความรู้สึกระหว่างบุคคลซึ่งเกิดขึ้นได้ในหลายวิธี โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ทั้งภาษาท่าทางและภาษาพูด เพื่อเป็นการแสดงถึงวัฒนธรรมของผู้พูด โดยไม่มีกฎเกณฑ์บังคับตายตัว แต่สิ่งเหล่านี้ต้องการสอนและการเรียนรู้เพื่อป้องกันความเข้าใจผิด บุคคลต้องมีความสามารถในการสื่อสารที่เหมาะสมทั้งการพูดและการกระทำ

ลินช์ (Lynch. 1997: 3-6) ได้กล่าวถึงการพูดเพื่อการสื่อสารว่า เป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นสองทางระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลข่าวสาร ข้อตกลง การต่อรอง โดยมีการเชื่อมโยงความคิดในการโต้ตอบ และการสื่อความหมาย ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อให้การสื่อสารดำเนินไปด้วยดี

ซาวิยอง (Savignon. 1997: 14-15) ได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารว่าเป็นวิธีที่บุคคลหนึ่งกล่าวคำพูดกับบุคคลอื่นเพื่อความเข้าใจและแปลความหมายได้ถูกต้องตามความต้องการของผู้พูด โดยการสื่อสารสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายสถานการณ์ ซึ่งการสื่อสารจะ

ประสบผลสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับบริบทและจุดประสงค์ของการสื่อความหมาย โดยบุคคลทั้งสองฝ่ายเข้าใจตรงกันและมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

ลูโอมา (Luoma. 2004: 27) กล่าวถึงการพูดเพื่อการสื่อสารว่า เป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างบุคคลที่ประกอบด้วยระบบเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และหน่วยคำ เพื่อให้เข้าใจข้อมูลระหว่างสองฝ่าย

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 167) กล่าวถึง การพูดว่าเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้พูดได้ยอมสามารถฟังผู้อื่นเข้าใจได้ และยังช่วยให้การอ่าน การเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

จากความหมายของการพูดดังกล่าว สรุปได้ว่า การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร วัฒนธรรมประเพณี และการกระทำที่จะให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยน้ำเสียง ภาษา หรือกิริยาท่าทางที่ไม่ใช่คำพูด นอกจากความหมายโดยตรงของการพูดที่สื่อออกมาแล้ว องค์ประกอบอื่นก็มีส่วนสำคัญในการพูดซึ่งทำให้การสื่อความหมายนั้นชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย

1.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

เซิร์ล (Searle. 1978: 89-95) กล่าวถึง การพูดเพื่อการสื่อสาร มีองค์ประกอบดังนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำ หรือประโยคขึ้นมา โดยคำพูดหรือประโยคดังกล่าวนั้นต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก หรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจหรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary act) หมายถึงการแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น การทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

เบิร์น (Byrne. 1987: 8) และอันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 2) ได้กล่าวถึงการองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารในทำนองเดียวกันว่า การพูดเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) หมายถึงบุคคลซึ่งพูดสื่อความหมายหรือส่งข้อความ หรือข้อมูลต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง

2. สาร (Message) หมายถึง ข้อความหรือข้อมูลที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง

3. ผู้ฟัง (Listener) หมายถึง บุคคลที่รับสารหรือรับฟังข้อมูลที่ผู้พูดส่งมาให้

กระบวนการนี้จะเกิดปฏิสัมพันธ์สองทาง คือ ผู้พูดส่งสารหรือข้อมูลไปยังผู้ฟัง ซึ่งผู้ฟังรับฟังข้อมูลแล้วแปลความหมายให้เข้าใจ จากนั้นจะเปลี่ยนสถานะเป็นผู้พูดเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้พูดคนแรกซึ่งจะเปลี่ยนสถานะเป็นผู้ฟัง โดยกระบวนการนี้เรียกว่า กระบวนการสื่อสาร

จากองค์ประกอบของการพูด กล่าวโดยสรุป คือ การพูดต้องประกอบด้วยผู้พูด สารหรือข้อมูล และผู้ฟังหรือผู้รับสาร โดยใช้ภาษาเป็นสื่อเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ประกอบดังกล่าวแล้ว ความสามารถในการตีความ หรือใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการสื่อถือเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารระหว่างสองฝ่ายเข้าใจได้อย่างรวดเร็วและตรงกันยิ่งขึ้น

1.3 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีวัตถุประสงค์หลัก คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อในการสื่อสารได้ตามสถานการณ์จริง ดังที่ คานาล และสเวน (Brown, 2000: 246-247; อ้างอิงจาก Canale; & Swain, 1983) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยความสามารถด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา (Grammatical competence)

ซึ่งมิได้หมายถึงความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ได้เท่านั้น แต่ยังหมายถึงความถึงความสามารถในใช้องค์ประกอบทั้งหมดของตัวภาษา ซึ่งได้แก่ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และกฎการวางรูปประโยค ซึ่งทำให้ผู้พูดสามารถเข้าใจและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างโดยปราศจากการลังเล ทำให้การพูดเกิดความคล่องแคล่ว

2. ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) หมายถึง

ผู้พูดสามารถจัดการกับบทบาทของการสนทนาโดยการผลัดเปลี่ยนบทบาทในการพูดเปิดและปิด บทสนทนาและเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้อย่างเหมาะสมและราบรื่น นอกจากนี้ผู้พูดต้องรู้จักเชื่อมโยงภาษาพูดให้เป็นภาษาเขียน โดยใช้เครื่องหมายแสดงความสัมพันธ์ของประโยคหรือข้อความเพื่อสื่อความหมายของเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง

ผู้พูดสามารถใช้คำพูดได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยสามารถเลือกรูปแบบภาษาให้สัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม และพูดเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่แตกต่างไปตามสถานการณ์ด้วย

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic competence) นอกจากความ

สามารถทั้ง 3 ประการดังกล่าวแล้ว ผู้พูดควรมีความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร หมายถึง ผู้พูดสามารถแก้ปัญหาในขณะที่สื่อสารด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ แม้ว่าผู้พูดจะไม่มีความสามารถด้านไวยากรณ์ดีพอ แต่ผู้พูดก็สามารถใช้กลวิธีในการจัดการกับความบกพร่องเหล่านั้นเพื่อช่วยในการสื่อสารกับผู้อื่นได้

นอกจากนี้ แฮริส (Harris. 1988: 81-82) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารว่า ประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) หมายถึง ผู้พูดควรออกเสียงทั้ง พยัญชนะ สระ การเน้นหนักในคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
2. ไวยากรณ์ (Grammar) ผู้พูดต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษา
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ผู้พูดใช้คำศัพท์ได้อย่างหลากหลายและถูกต้อง
4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างคล่องแคล่ว
5. ความสามารถที่จะเข้าใจได้ (Comprehensibility) คือ ความสามารถในการเข้าใจ ข้อมูลและพูดโต้ตอบให้การสื่อสารดำเนินไปอย่างราบรื่นได้

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ระดับความสามารถในการพูดสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว เหมาะสมกับกาลเทศะ และสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่พูดเพื่อความต่อเนื่องทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ หากผู้ใช้ภาษาในการสื่อสารขาดทักษะความสามารถในการพูดแล้ว การฝึกใช้กิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ฝึกฝน เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อสารของตนให้ดียิ่งขึ้นได้

1.4 กิจกรรมทางภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมทางภาษา (Language activities) เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถพูดสื่อสารได้สำเร็จ ซึ่งมีรูปแบบที่หลากหลายและขั้นตอนที่แตกต่างกันออกไป นักการศึกษาได้เสนอแนะลักษณะกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ลิตเติลวูด (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537: 123-158; อ้างอิงจาก Littlewood. 1983) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท โดยสรุปได้ดังนี้

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional communication activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาตามความสามารถของตนเองเพื่อสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้มากที่สุด ซึ่งกิจกรรมประเภทนี้สามารถจัดได้หลายรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนแก้ปัญหาได้ ดังนี้

1.1 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing information with restricted cooperation) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มมีข้อมูลบางส่วน และจะต้องถามตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลจนครบ

1.2 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing information with unrestricted cooperation) กิจกรรมนี้ผู้เรียนมีอิสระในการใช้ภาษาในการแลกเปลี่ยนในวงกว้างกว่า กล่าวคือ ผู้เรียนอาจใช้การบรรยาย ให้ข้อเสนอแนะ หรืออธิบายเพิ่มเติมนอกเหนือจากการถามถามในวงจำกัด

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and processing information) กิจกรรมนี้คล้ายกับกิจกรรมการต่อภาพ (Jigsaw) คือ ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่แตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนกันก่อนจนได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหา หรือหาข้อสรุปตามที่กำหนดให้ต่อไป

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing information) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทุกคนได้รับข้อมูลเหมือนกันทั้งหมด และต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับเพื่อนำมาแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปต่อไป

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social interaction activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ความสำเร็จของกิจกรรมวัดจากความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับ การทำกิจกรรมอาจใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในเรื่องที่ใกล้ตัวและในสถานการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย จากนั้นจึงจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในบริบทอื่นที่เป็นสถานการณ์นอกชั้นเรียนต่อไป ดังกิจกรรมต่อไปนี้

2.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) เป็นกิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงออกตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย

2.2 สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสอนที่ใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นมาให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยให้ผู้เรียนที่เข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้นได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ และใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลจริงในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ในสถานการณ์นั้น

2.3 การแสดงละคร (Acting) เป็นกิจกรรมการสอนโดยใช้ละครเป็นสื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งละครเป็นเรื่องที่ได้มีการกำหนดเนื้อหาและบทไว้เรียบร้อยแล้วผู้เรียนจะต้องสวมบทบาทของตัวละครที่กำหนดให้ กิจกรรมนี้เป็นการฝึกฝนทักษะทางภาษาในการสื่อสารความคล่องแคล่วในการพูดและความมั่นใจในตนเอง

2.4 การแสดงสด (Improvisation) เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาโดยตรง และเป็นการใช้ภาษาโดยมิได้มีการคาดคิดหรือเตรียมตัว ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง หลังจากแสดงแล้วผู้เรียนควรมีโอกาสในการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างไร

ริชาร์ด (Richard. 1994: 76-81) ได้ให้แนวคิดในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. การสอนแบบอ้อม (An indirect approach) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่มีการสนทนาปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพูด โดยครูจัดหาหรือเตรียมกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติ โดยการฝึกเป็นคู่หรือเป็น

กลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล หรือสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งการสอนแบบนี้ผู้ใช้ภาษาตามที่ครูกำหนดมากกว่าตามความต้องการของผู้เรียนเอง

2. การสอนแบบตรง (A direct approach) เป็นการสอนที่ครูได้วางแผนการสอน มีขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ กำหนดสถานการณ์ และจุดประสงค์ของการเรียนไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาเฉพาะสถานการณ์นั้น ๆ โดยกำหนดกลวิธีและกระบวนการต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนสนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้อง

นอกจากนี้ ริชาร์ด ยังเสนอความเห็นเพิ่มเติมว่า ไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบใดก็ตาม เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ครูจะต้องเตรียมการและวางแผนการสอน โดยการเลือกวิธีการหรือกิจกรรมที่มีเป้าหมายหรือจุดประสงค์เพื่อพัฒนาการพูดของผู้เรียนได้

สรุปได้ว่า แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ควรใช้วิธีการและกระบวนการที่หลากหลาย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมได้อย่างเต็มที่ และใช้ภาษาได้อย่างอิสระ ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้ และต้องมีลำดับขั้นตอนในฝึกกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพูดได้ บรรลุผลตามเป้าหมายได้

1.5 ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

สกอตต์ (Scott. 1981: 70) เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การนำเสนอเนื้อหาควรอยู่ในบริบท โดยผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับบริบท

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะดำเนินการทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะมีการฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ยืมสำนวนภาษาที่หลากหลายและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระและใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง

เบิร์น (Byrne. 1987: 8-21) ได้เสนอขั้นตอนในการพูดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การนำเสนอข้อมูล (The presentation stage) เป็นขั้นตอนที่ครูนำเสนอความรู้ใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและนำไปใช้ในการฝึกพูดต่อไป บทบาทของครูผู้สอนคือให้ความรู้ เวลาที่ใช้ควรไม่มากแต่ให้มีประสิทธิภาพสูง การจัดกิจกรรมในขั้นนี้มี 2 แนวทาง ดังนี้

1.1 กิจกรรมที่มีโครงสร้างแน่นอน (Structured activities) คือ กิจกรรมที่ผู้สอนได้วางแผนไว้เป็นอย่างดี เป็นการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ผู้เรียนพบในเนื้อหาที่เรียน

1.2 กิจกรรมที่มีโครงสร้างไม่แน่นอน (Unstructured activities) คือ กิจกรรมที่ไม่มี การวางแผนไว้ก่อน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวนี้เหมาะกับผู้เรียนในระดับที่สูงกว่าเพราะมีความรู้มาก พอที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสารได้

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (The practice stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสในการพูดโดยใช้ ความรู้ที่ได้จากขั้นนำเสนอให้ถูกต้อง ผู้เรียนจะมีบทบาทในการทำกิจกรรมมากกว่าครู ในขณะที่ครู เป็นผู้คอยควบคุม (Conductor) ให้การฝึกดำเนินไปอย่างถูกต้อง สื่อที่นำมาใช้ในการฝึกมี 2 ประเภท คือ แบบฝึก (Drills) และเนื้อเรื่อง (Texts)

3. ขั้นนำไปใช้ (The production stage) ในขั้นตอนนี้ นักเรียนจะใช้ภาษาที่รับรู้และ ฝึกใช้ในขั้นที่ 2 อย่างเต็มที่ตามความต้องการ โดยครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้จัดการ (Manager) ให้ การเรียนดำเนินต่อไป เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าความถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ ซึ่งเป็นการเตรียมให้นักเรียนพร้อมที่จะใช้ภาษาได้จริงนอกห้องเรียน กิจกรรมมีใช้อาจเป็น งานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้

สคริเวนเนอร์ (Scrivener. 1994: 29-30) ได้เสนอขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการสอน ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

ขั้นก่อนเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้สอนควรทำความเข้าใจกับกิจกรรมและสื่อการสอนก่อนโดยการทดลอง เพื่อ ตรวจสอบลำดับขั้นตอน เวลาในการทำกิจกรรม ความรู้และความต้องการความช่วยเหลือของผู้เรียน บทบาทของครูและนักเรียน รวมถึงคำสั่งที่จำเป็นในการทำกิจกรรม

2. ครูควรหาแนวทางเพื่อจะแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ให้นักเรียนทำกิจกรรม คู่ แต่จำนวนนักเรียนเป็นคี่ ครูควรทำอย่างไร หรือครูเตรียมกิจกรรมไว้เผื่อสำหรับนักเรียนที่ทำ กิจกรรมเสร็จก่อนเวลาเพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายในห้องเรียน

ขั้นในระหว่างบทเรียน

3. ก่อนทำกิจกรรมครูควรมีการนำเข้าสู่กิจกรรม (Lead in) เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน สนใจที่จะทำกิจกรรม โดยการใช้คำถาม รูปภาพ กำหนดสถานการณ์ต่าง ๆ หรืออาจจะทบทวน ความรู้ทางภาษาเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำกิจกรรม

4. การจัดกิจกรรม (Setting up the activity) เป็นขั้นตอนการทำกิจกรรม ดังนี้

4.1 จัดที่นั่งให้เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรม เช่น กิจกรรมคู่ หรือกลุ่ม

4.2 ใช้คำสั่งที่กระชับและชัดเจนในการทำกิจกรรม

4.3 สาธิตการทำกิจกรรมเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ผู้เรียน

4.4 ตรวจสอบความเข้าใจในการทำกิจกรรม เช่น คำสั่ง ลำดับขั้นตอนต่าง ๆ

5. การดำเนินกิจกรรม (Running the activity) เมื่อผู้สอนแจกใบงานในการทำ กิจกรรม และให้คำสั่งที่ชัดเจนแล้ว จากนั้นให้ผู้เรียนเริ่มทำกิจกรรมโดยที่ครูไม่ควรขัดจังหวะในการ ทำกิจกรรมของผู้เรียน เพราะจะทำให้ผู้เรียนไม่มั่นใจในการใช้ภาษา ครูควรเป็นผู้สังเกตการณ์และ ให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็นเท่านั้น

6. การจบกิจกรรม (Closing the activity) ครูไม่ควรสั่งหยุดการทำกิจกรรมทันทีทั้งหมดเวลา ซึ่งอาจมีบางกลุ่มที่ทำกิจกรรมยังไม่สมบูรณ์ ครูควรมีการเตือนเพื่อบอกเวลาที่เหลือในการทำกิจกรรมให้สมบูรณ์ เมื่อนักเรียนกลับมาหนึ่งประจำที่แล้ว ครูจึงสรุปและตัดสินการทำกิจกรรมว่าผู้เรียนได้ทำกิจกรรมบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่

ขั้นหลังการทำกิจกรรม

7. ภายหลังทำกิจกรรม (Post activity) ควรมีการให้ข้อมูลป้อนกลับในการทำกิจกรรม โดยการแสดงความคิดเห็น ตรวจสอบคำตอบและความสำเร็จในการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำเร็จของตนเองในการทำกิจกรรม และเป็นกำลังใจในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป พุดคุยถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเพื่อพัฒนาตนเองในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ควรประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก คือ 1) ขั้นเตรียมการ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการเรียนรู้ 2) ขั้นฝึกปฏิบัติ ควรใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการฝึกฝนการใช้ภาษา และ 3) ขั้นหลังการฝึก เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระและหลากหลาย ในระหว่างขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ และนำภาษาที่เรียนมาไปใช้นั้น ผู้สอนต้องมีเกณฑ์การวัดผลประเมินผลที่ชัดเจน เพื่อเป็นตัวชี้วัดว่าผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในการพูดสื่อสารอยู่ในระดับใด และจะต้องพัฒนาเพิ่มเติมในเรื่องใด

1.6 การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียนในด้านการพูดซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี สามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนการเรียนรู้ ระหว่างเรียน และหลังการเรียนรู้ ทั้งนี้ควรให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ดังนี้

ฮีทตัน (Heaton. 1990: 61-66) เวียร์ (Weir. 1993: 46-61) และอันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 44-87) ได้เสนอรูปแบบและวิธีการประเมินในทำนองเดียวกัน ดังนี้

1. การเล่าเรื่องจากการได้อ่านแล้ว (Re-telling stories) ผู้เรียนจะอ่านเรื่องที่กำหนดให้ในใจก่อน จากนั้นจึงเล่าเรื่องที่อ่านนั้นให้ครูฟัง

2. การใช้ภาพ (Using pictures) มีประโยชน์ในการทดสอบทักษะการพูดมาก ภาพที่ใช้ควรมีผลต่อการใช้รูปแบบของภาษา มองเห็นได้ชัดเจน วิธีการใช้ภาพในการประเมินมีวิธีการที่แตกต่างกัน ดังนี้

2.1 การบรรยายภาพ (Picture for description) ให้ผู้เรียนบรรยายภาพเป็นกลุ่มอธิบายถึงคน วัตถุ และสถานที่ต่าง ๆ ในภาพ ผู้ประเมินไม่ควรถามคำถามเกี่ยวกับภาพมากเกินไป ควรกระตุ้นให้ผู้เป็นฝ่ายพูดด้วยตนเอง

2.2 การเปรียบเทียบภาพ (Picture for comparison) ผู้เรียนแต่ละคู่จะได้รับภาพที่คล้ายคลึงกัน จากนั้นให้หาจุดที่แตกต่างกันในภาพของตนเองซึ่งต่างฝ่ายจะมองไม่เห็นภาพของกันและกัน โดยการพูดถามตอบหรือปฏิเสธคู่สนทนาตามภาพที่ตนได้รับ

2.3 การจัดลำดับภาพ (Sequences of pictures) เป็นการจัดลำดับภาพเพื่อเล่าเรื่องโดยใช้ภาษาในรูปอดีตมากกว่าการบรรยายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น การลำดับภาพแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การเปลี่ยนยางรถเนื่องจากยางรั่ว การลำดับภาพนี้มักใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล

2.4 การบอกคำพูดของคนในภาพ (Picture in speech bubbles) ผู้เรียนจะได้รับภาพที่ไม่มีคำพูด อาจเป็นภาพการ์ตูนเรื่องหรือภาพเรื่องราว แล้วเดาว่าคนกำลังพูดอะไร ผู้ประเมินจะกระตุ้นให้นักเรียนพูดมากที่สุด เนื่องจากจุดประสงค์ของการให้นักเรียนเดาคำพูดของคนในภาพไม่ใช่การเดาให้ถูกต้อง แต่เป็นการแสดงความสามารถในการพูดของนักเรียน วิธีการนี้สามารถใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายคู่หรือรายบุคคลได้

2.5 การบอกเส้นทางตามแผนที่ (Maps) ผู้เรียนจะได้รับแผนที่ จากนั้นจะให้ผู้เรียนอีกคนหนึ่งบอกเส้นทางตามแผนที่ หากสอบเป็นคู่ผู้เรียนคนหนึ่งจะเป็นคนพูดบอกเส้นทางอีกคนหนึ่งจะปฏิบัติตามเส้นทางบนแผนที่

3. การสัมภาษณ์ (Oral interview) เป็นการทดสอบทักษะการฟังและพูดที่ดีที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากผู้เรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การสัมภาษณ์จะเริ่มด้วยการให้ผู้ถูกสัมภาษณ์บอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ หรือไม่ชอบ เป็นต้น ผู้สัมภาษณ์อาจจะขอให้ผู้เรียนสะกดชื่อ หรืออ่านตัวเลขต่าง ๆ ในการประเมินการพูดด้วยการสัมภาษณ์นั้นผู้สัมภาษณ์จะต้องให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกสบายใจในระหว่างการสนทนา วิธีการดำเนินการสัมภาษณ์มีข้อควรปฏิบัติ ดังนี้

3.1 การถามคำถาม (Asking questions) การถามผู้เข้าสัมภาษณ์ ควรเลือกคำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ ไม่ใช่คำถามอะไรก็ได้ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับผู้เข้าสัมภาษณ์ และมีส่วนร่วมในการสนทนาตลอด แต่ไม่ควรมากจนเกินไป

3.2 การให้คะแนน (Marking) การให้คะแนนไม่ควรทำต่อหน้าผู้เข้าสัมภาษณ์ เนื่องจากอาจจะทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์หมดกำลังใจ ควรให้คะแนนภายหลังจากที่ผู้เข้าสัมภาษณ์ออกจากห้องสอบไปแล้ว

3.3 การสัมภาษณ์เป็นคู่ (Testing students in pairs) ให้นักเรียนเข้าสัมภาษณ์ครั้งละ 2 คน ซึ่งจะช่วยลดความเครียดของนักเรียนลงได้ ผู้สัมภาษณ์อาจให้นักเรียนหาความแตกต่างในภาพ 2 ภาพที่มีลักษณะคล้ายกัน หรืออาจจัดลำดับภาพใหม่เพื่อเล่าเรื่องตามภาพนั้น ๆ หรือครูอาจให้นักเรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองก็ได้ ข้อดีของการสัมภาษณ์เป็นคู่ คือ ผู้สัมภาษณ์จะได้ฟังการสนทนาของผู้เรียนที่ระดับภาษาไม่แตกต่างกันมากเหมือนการสัมภาษณ์กับครูผู้ประเมิน และนักเรียนจะได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

4. การสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Using a language laboratory) การสอบปากเปล่าโดยการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลนั้นเป็นการทดสอบที่ต้องใช้เวลานาน การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาสามารถทำการทดสอบนักเรียนได้จำนวนมาก ประหยัดเวลา อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษในการตอบคำถาม ซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง มีวิธีการปฏิบัติ ดังนี้

4.1 บันทึกคำถามต่าง ๆ ลงในแถบบันทึกเสียง และกำหนดสถานการณ์สั้น ๆ ให้โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง นักเรียนจะได้ตอบตามแต่ละสถานการณ์

4.2 กำหนดบทสนทนาซึ่งเป็นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้ โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง ครูผู้ดำเนินการสอบจะอธิบายสถานการณ์ที่กำหนดให้อย่างสั้น ๆ ก่อนเริ่มการสนทนา นักเรียนสามารถถามและตอบตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง

4.3 กำหนดบทสนทนาให้คล้ายแบบ 4.2 แต่การโต้ตอบของนักเรียนจะได้รับการชี้แนะ โดยครูจะบันทึกเสียงเบา ๆ ในแถบบันทึกเสียง ซึ่งเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าจะได้ตอบอย่างไร

4.4 กำหนดบทบาทให้ แล้วผู้เรียนอ่านบันทึกประจำวันส่วนหนึ่งที่คัดมาจากบันทึกดังกล่าวเป็นตารางการนัดหมายในหนึ่งสัปดาห์ ผู้เรียนจะสนทนาโต้ตอบกับเสียงจากแถบบันทึกเสียงโดยอาศัยข้อมูลจากบันทึกที่ได้อ่าน

5. การทดสอบการพูดที่รวมทักษะอื่นไว้ด้วย (Testing speaking with other skills) เป็นการทดสอบที่บูรณาการทักษะอื่นไว้ด้วยกัน เช่น การพูดสามารถทดสอบรวมกับการอ่านได้ โดยผู้เรียนอ่านข้อความ เนื้อหา แล้วอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่ทำกับเพื่อนหรือครูผู้ทดสอบ

6. การทดสอบการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ (Role play) การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติง่าย ๆ เป็นการทดสอบที่มีประโยชน์ การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติสามารถทำได้โดยการกำหนดบทบาทและให้สถานการณ์อย่างชัดเจน นักเรียนจะไม่มีอาการเตรียมตัวล่วงหน้า และจะแสดงตามบทบาทและสถานการณ์ที่ได้รับ

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 79) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถการพูดประเภทนี้มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดตามเนื้อหาที่ตั้งเตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา มักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคน โดยอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนคำถามให้นักเรียนได้แสดงทักษะพูดของตน การสนทนามักเริ่มด้วยการทักทายเพื่อให้นักเรียนได้คลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์การสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ ซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้นักเรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน และอื่น ๆ

3. การอภิปรายหรือโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการให้คะแนนนักเรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้ มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลทางการพูดสามารถทำได้หลายวิธี เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมตามแต่สถานการณ์ นอกจากวิธีการวัดผลประเมินผลแล้ว การกำหนดเกณฑ์การประเมินก็มีความสำคัญเช่นเดียว หากมีการแบ่งเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจนแล้วจะทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับใด

1.7 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้กำหนดเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไว้หลายระดับ ดังต่อไปนี้

ออลเลอร์ (Oller. 1979: 320-321) ได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคย และเข้าใจคำถามและข้อความที่ง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจ แต่ไม่คล่องแคล่วนัก

ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเพียงพอที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องเกี่ยวกับสังคม และอาชีพการงาน สามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ สามารถพูดได้คล่องแคล่วพอประมาณ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้มากพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ สำเนียงแปร่งมาก แต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาแทบไม่มีปัญหาในการฟัง

ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและสามารถเข้าร่วมสนทนาในเรื่องที่ผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องแคล่ว สามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ และพูดโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ การออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์แทบไม่มีผิด สามารถแปลความหรือตีความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้ชัดเจนและคล่องในทุกเรื่องทุกระดับเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา เข้าใจดีในเรื่องที่พูด รวมถึงวงคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาพูดพาดพิงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมได้

ฮีตัน (Heaton. 1990: 68-71) ได้เสนอเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับ 1 การออกเสียงผิดมากหลายแห่ง มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน หยุดพูดบ่อยครั้ง หารใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัดมาก เข้าใจยากต้องมีการซักถามตลอด

แต่ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อยมาก

ระดับ 2 การออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน มีการหยุดพูดนาน การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจนต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ มีการซักถามบ่อยครั้ง และบางครั้งไม่สามารถอธิบายสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อย

ระดับ 3 การออกเสียงยังติดสำเนียงจากภาษาแม่ มีการออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีความผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนาน การสื่อความส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ มีการซักถามบ้าง มีทักษะในการพูดพอสมควร

ระดับ 4 การออกเสียงมีสำเนียงภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยซึ่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนาน สามารถสื่อความทั่ว ๆ ไปได้ชัดเจน มีการซักถามเพียงเล็กน้อย การสื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 5 การออกเสียงยังติดสำเนียงภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดไม่นานนัก สามารถสื่อใจความทั่ว ๆ ไปได้ชัดเจน แต่ยังมี การซักถามบ้างบางส่วน มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 6 การออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย แทบไม่มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูด การหยุดพูดไม่นานนัก พูดเข้าใจง่าย แทบไม่มีการซักถาม มีทักษะในการพูดดี

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 80) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับเกณฑ์ในการแบ่งระดับความสามารถในการพูดว่า ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่เพียงใด มีการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง มีการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทาง การพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3. คำศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสม และได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่

5. สามารถพูดได้ใจความสำคัญของการพูดหรือไม่

6. มีรายละเอียดสนับสนุน หรือโต้แย้ง พร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. มีการสรุปประเด็น หรือการขมวดท้ายคำพูด

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

สรุปได้ว่า มีผู้แบ่งเกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดออกเป็นหลายระดับแตกต่างกัน แต่สิ่งที่สำคัญสำหรับเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษคือ ความถูกต้องของคำศัพท์ ประโยค และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยได้ปรับจากเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูดของ ออลเลอร์ (Oller. 1979: 320-321) และฮีทตัน (Heaton. 1990: 68-71)

2. เอกสารเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ ไว้ดังนี้

วิลลิส (Willis. 1996: 23) และสกิน (Ellis. 2003: 4; อ้างอิงจาก Skehan. 1996) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติด้านภาษาในทำนองเดียวกันว่า งานปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมทางภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้โดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษา พร้อมทั้งมีการประเมินผลงานด้วย

ริชาร์ด แพลต และเวเบอร์ (Ellis. 2003: 4; อ้างอิงจาก Richard, Platt; & Weber. 1995) บรีน (Ellis. 2003: 4; อ้างอิงจาก Breen. 1989) นูนัน (Nunan. 1999: 25) และลี (Ellis. 2003: 4; อ้างอิงจาก Lee. 2000) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติในทำนองเดียวกันว่า งานปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมหรือชิ้นงานที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติด้วยความเข้าใจ มีการเชื่อมโยงข้อมูล หรือมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษา ซึ่งเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมที่มีเป้าหมาย ขั้นตอนที่ชัดเจนและต่อเนื่องกัน เช่น การวาดภาพขณะฟังเทป และฟังคำสั่ง แล้วปฏิบัติตามได้ โดยทั่วไปต้องการให้ผู้สอนพิจารณาถึงความสมบูรณ์ของชิ้นงาน และมีการสอนกิจกรรมงานปฏิบัติที่หลากหลายซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์มากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพียงอย่างเดียว

เอลลิส (Ellis. 2003: 9-10) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติในด้านการสอนภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. งานปฏิบัติ คือ การวางแผนในการทำงาน เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับครูในการเตรียมการสอน กำหนดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามจุดประสงค์ของแต่ละงานปฏิบัติ
2. งานปฏิบัติต้องมุ่งเน้นความหมายทางภาษาเป็นสำคัญ การใช้ภาษาในการสื่อสารและงานปฏิบัติต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้เหมาะสมกับสถานการณ์อย่างอิสระ
3. งานปฏิบัติเป็นกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง กล่าวคือ เป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง หรือใช้ภาษาสื่อสารกับบุคคลอื่นได้
4. งานปฏิบัติสามารถเชื่อมโยงทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เข้าด้วยกันได้ โดยผู้เรียนที่ได้ฟังหรืออ่านเนื้อเรื่อง แล้วสามารถถ่ายทอดความเข้าใจออกมาเป็นการพูดหรือเขียนได้

5. งานปฏิบัติต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ และการแก้ไขปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ ในการเลือกสรร แยกแยะ การให้เหตุผล การประเมิน เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแต่ละงาน

6. งานปฏิบัติต้องมีชัดเจนในผลของงานปฏิบัติ หมายถึง งานปฏิบัตินั้นต้องมีจุดมุ่งหมายของกิจกรรมสำหรับนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนจะได้เรียนรู้ภาษาหลังจากได้ทำกิจกรรมหรือปฏิบัติงานนั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว

จากความหมายของงานปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า งานปฏิบัติเป็นกิจกรรมหรือชิ้นงานโดยเน้นที่ความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษา ผู้เรียนมีโอกาสใช้ในการฝึกทักษะต่าง ๆ มาประกอบหรือเชื่อมโยงกันเพื่อทำงานจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแต่ละชิ้นงาน ซึ่งหลักในการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติก็มีความสำคัญดังจะกล่าวต่อไปนี้

2.2 หลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ

วิลลิส (Willis. 1998: 11-19) กล่าวว่า หลักสำคัญในการช่วยให้ครูสามารถเลือกและสรรหากิจกรรมที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. ให้โอกาสในการฝึกใช้ภาษา (Exposure) กล่าวคือ ให้โอกาสผู้เรียนในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง โดยเลือกกิจกรรมที่น่าสนใจเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่หลากหลาย

2. การใช้ภาษา (Use of language) การปฏิบัติงานของผู้เรียนควรได้รับการกระตุ้นให้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่มีความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ และสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน มากกว่าการเน้นที่รูปแบบของภาษา

3. การกระตุ้นความสนใจ (Motivation) หมายความว่า รูปแบบของงานปฏิบัติต้องมีความท้าทายและกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการที่จะปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

4. การเรียนรู้รูปแบบภาษา (Instruction) หมายถึง เมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานเสร็จแล้ว ควรจะได้รับความรู้ในเรื่องรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง เพื่อการรายงานผลหรือนำเสนอผลงานต่อไป

นอกจากนี้ วิลลิส ยังเสนอแนะเพิ่มเติมอีกว่า การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติ จะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ทางภาษามากยิ่งขึ้น

สกิน (Skehan. 1998: 129-133) ได้กล่าวถึงหลักในการกำหนดงานที่เน้นงานปฏิบัติ ว่า ควรมีรูปแบบเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้ความเป็นสากลและสามารถสื่อสารได้จริง ซึ่งประกอบด้วยหลักสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. การเลือกขอบเขตโครงสร้างภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน หมายถึง ไม่ควรจำกัดการใช้ภาษาของผู้เรียนอยู่ในวงแคบ มีการพัฒนาการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง มีความหลากหลาย และโครงสร้างภาษาควรเชื่อมโยงกับความเป็นจริง

2. การเลือกงานปฏิบัติให้อยู่บนเกณฑ์หรือบรรทัดฐานที่เป็นประโยชน์และจำเป็นต่อผู้เรียน หมายถึง ครูควรเลือกภาษาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาด้วยตนเอง ปราศจากการบังคับ โดยครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

3. การกำหนดงานตามลำดับหลักการสอนภาษาจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนา หมายถึง การกำหนดงานปฏิบัติโดยทั่วไปไม่เพียงพอ แต่ต้องการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ งานต้องเป็นไปตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและพัฒนาการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

4. เปิดโอกาสให้มีการเชื่อมโยงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ครูไม่ควรกำหนดการใช้โครงสร้างทางภาษาด้านใดด้านหนึ่งเฉพาะ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในรูปแบบที่หลากหลาย โดยมีครูคอยแนะนำและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงการใช้ภาษาได้อย่างต่อเนื่อง

5. ใช้กระบวนการประเมินผลเป็นวัดความก้าวหน้า หลังจากการปฏิบัติงานเสร็จสิ้นแล้ว ต้องมีการประเมินผลเพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนสามารถทำงานได้บรรลุตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด ทั้งด้านการใช้ภาษาและผลผลิตของงานปฏิบัติ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงในการวางแผนการสอนต่อไป

จากหลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติที่กล่าวมา สรุปได้ว่า เป็นการเปิดโอกาสหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะทางภาษาในการปฏิบัติงาน รวมถึงทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติ จะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ทางภาษามากยิ่งขึ้น นอกจากหลักการดังกล่าวแล้ว องค์ประกอบของงานปฏิบัติก็เป็นอีกประการหนึ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ยิ่งขึ้น

2.3 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบเห็นปฏิบัติ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานปฏิบัติ ไว้ดังนี้

เอลลิส (Ellis, 2003: 21) กล่าวว่า ในการออกแบบงานปฏิบัตินั้นจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เป้าหมาย (Goal) คือ การกำหนดเป้าหมายของงานปฏิบัติว่า ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายใดในการปฏิบัติงานนั้น ๆ
2. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่ใช้ป้อนให้กับผู้เรียนในงานปฏิบัติด้วยการพูด ฟัง หรือวิธีการอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลและเป็นแนวทางในการปฏิบัติ
3. เงื่อนไขในการปฏิบัติงาน (Conditions) คือ การกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการปฏิบัติงานว่าจะใช้วิธีการใดกับข้อมูลนั้น ๆ
4. ขั้นตอนการปฏิบัติงาน (Procedures) คือ การกำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติตามลำดับ
5. ผลลัพธ์ (Outcome) คือ ผลที่ได้รับภายหลังจากการปฏิบัติงานเสร็จสมบูรณ์แล้ว ไม่ว่าจะเป็นด้านผลผลิตของงาน หรือด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน

นูนัน (Nunan. 1989: 10-11) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานปฏิบัติที่ใช้เพื่อเป็นกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาที่สำคัญไว้ 6 ประการ คือ

1. เป้าหมาย (Goal)
2. ตัวป้อน (Input)
3. กิจกรรม (Activities)
4. บทบาทของครู (Teacher role)
5. บทบาทของผู้เรียน (Learner role)
6. การจัดสภาพการเรียนรู้ (Setting)

กล่าวโดยสรุป คือ องค์ประกอบของงานปฏิบัตินั้น ต้องมีการกำหนดเป้าหมายของงานก่อน ตามด้วยกิจกรรมที่ให้ลงมือปฏิบัติ และผลสำเร็จของงาน รวมถึงการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนและบทบาทของครูที่จะทำให้ผู้เรียนทำงานได้สำเร็จผล นอกจากองค์ประกอบดังกล่าวแล้ว รูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติยังมีอีกหลายรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนในการทำกิจกรรมที่แตกต่างกันด้วย

2.4 รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การเรียนรู้ภาษาในรูปแบบการเน้นงานปฏิบัติต้องอาศัยกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานเพื่อบรรลุผลตามชิ้นงาน โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ทักษะในการสื่อสารในสถานการณ์จริงให้ได้มากที่สุด

วิลลิส (Willis. 1996: 26-27) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ 6 รูปแบบ ดังนี้

1. กิจกรรมประเภทการจัดทำรายการ (Listing) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดเพื่ออธิบายความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบในการจัดทำรายการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในงานปฏิบัติ
2. กิจกรรมประเภทการจัดเรียงลำดับและการแยกประเภท (Ordering and sorting) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการจัดเรียงลำดับข้อมูลและแยกประเภทตามหัวข้อต่าง ๆ ให้ถูกต้อง เช่น การเรียงหัวข้อ เรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ
3. กิจกรรมการเปรียบเทียบ (Comparing) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกันแต่แหล่งที่มาของข้อมูลแตกต่างกัน เช่น กิจกรรมการจับคู่ การหาส่วนที่เหมือนหรือแตกต่างกัน
4. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem solving) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและให้เหตุผล ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีความท้าทายให้ผู้เรียนพยายามแก้ปัญหามาให้บรรลุผล
5. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experience) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาพูดเกี่ยวกับตนเอง และแลกเปลี่ยนข้อมูลกับบุคคลอื่น ผลที่ได้จากการปฏิสัมพันธ์นั้นใกล้เคียงกับบทสนทนาในชีวิตประจำวัน

6. กิจกรรมการสร้างสร้งงาน (Creating task) หรือที่รู้จักกันทั่วไป คือ โครงการงาน (Project) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันสร้างงานโดยมีขั้นตอนในการทำมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่น ๆ และเป็นกิจกรรมที่สามารถบูรณาการรูปแบบกิจกรรมอื่น ๆ เข้าไว้ด้วยกัน การทำกิจกรรมนี้ผู้เรียนจะต้องทำนอกห้องเรียน มีระยะเวลาในการทำงาน และที่สำคัญคือ เน้นทักษะกระบวนการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ

พิคา คานากี้ และฟาโลตัน (Richards; & Rodgers. 2002: 235; อ้างอิงจาก Pica; Kanagy; & Falodun. 1993) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติตามลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับงานปฏิบัติ ไว้ดังนี้

1. งานปฏิบัติแบบปะติดปะต่อข้อมูล (Jigsaw task) เป็นกิจกรรมที่ผู้รวบรวมรวมข้อมูลของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาสรุปเป็นภาพรวมของข้อมูลหรือเรื่องราวของข้อมูลที่กำหนดให้
2. งานปฏิบัติแบบหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information-gap task) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ ซึ่งแต่ละฝ่ายได้รับข้อมูลที่แตกต่างกัน แล้วพูดถามตอบ แลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลครบทั้ง 2 ฝ่าย
3. งานปฏิบัติงานแบบการแก้ปัญหา (Problem-solving task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาโดยการให้เหตุและผลในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ได้รับ ซึ่งผู้เรียนต้องร่วมกันคิดหาทางในการแก้ปัญหานั้น ๆ
4. งานปฏิบัติแบบการตัดสินใจ (Decision-making task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับปัญหา ซึ่งมีทางออกที่หลากหลาย ผู้เรียนจะต้องอภิปรายถึงเหตุและผลร่วมกันเพื่อตัดสินใจเลือกทางออกที่ดีที่สุดสำหรับปัญหานั้น
5. งานปฏิบัติแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion exchange task) เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือประสบการณ์ต่าง ๆ โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องบรรลุตามข้อตกลงร่วมกัน

จากรูปแบบกิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมการเน้นงานปฏิบัติมีรูปแบบที่หลากหลายเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ฝึกทักษะกระบวนการคิดและแก้ไขปัญหาอันจะนำมาซึ่งผลสำเร็จของงาน โดยผ่านขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ดังจะกล่าวต่อไป

2.5 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ภาษาจากการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางภาษา และทำงานสำเร็จบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น

วิลลิส (Willis. 1996: 38-98) และเอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) ได้กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ในทำนองเดียวกันว่า กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-task) เป็นขั้นตอนในการเตรียมผู้เรียนก่อนการปฏิบัติงาน ซึ่งกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่ การกำหนดหัวข้อของงานปฏิบัติ กำหนดจุดประสงค์ การเตรียมคำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ที่ต้องใช้ในงานปฏิบัติ การทำความเข้าใจกับงานที่มอบหมาย หรือคำสั่งก่อนการปฏิบัติงานจริง

2. ขั้นปฏิบัติงาน (During task หรือ Task cycle) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติงานจริง ซึ่งอาจทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม มีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างอิสระ ผู้เรียนจะมีบทบาทที่สำคัญในการทำกิจกรรม ขณะที่ครูเป็นเพียงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ หลังจากที่ทำกิจกรรมเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผู้เรียนเตรียมตัววางแผนรายงานผลการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจจะแสดงออกโดยการพูด เขียน การใช้แถบบันทึกเสียง หรือวีดิโอ จากนั้นผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อผลการปฏิบัติงาน

3. ขั้นหลังปฏิบัติ (Post task) ในขั้นตอนนี้ เป็นขั้นที่ต้องการมุ่งให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และใช้ภาษาได้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และเรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบและโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา หาข้อผิดพลาดเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้คอยแนะนำและให้ความช่วยเหลือ

3.2 ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice) หลังจากได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างของภาษาที่ถูกต้องแล้ว ผู้เรียนต้องฝึกซ้ำอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากขึ้น การฝึกในขั้นตอนนี้จะใช้งานปฏิบัติเดิมแต่มีเงื่อนไขที่แตกต่างไปจากครั้งแรก หรืออาจจะกำหนดกิจกรรมใหม่แต่อยู่ในกรอบของภาษาที่ได้วิเคราะห์ร่วมกันไปแล้ว

สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ๆ คือ 1) ขั้นการเตรียมงาน 2) ขั้นฝึกปฏิบัติงาน และ 3) ขั้นหลังจากฝึกปฏิบัติเสร็จ ต้องมีการวิเคราะห์ความถูกต้อง และนำมาฝึกปฏิบัติซ้ำอีกครั้ง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ยึดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามขั้นตอนของ วิลลิส และเอลลิส ดังที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อผู้เรียนผ่านกระบวนการดังกล่าวและการฝึกฝนอยู่อย่างสม่ำเสมอแล้ว การจัดการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติจะมีประโยชน์อย่างไรกับผู้เรียนบ้าง ดังจะกล่าวต่อไปนี้

2.6 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1987: 17-18) เทเลอร์ (Taylor. 1983: 69-83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984: 65) และ วิลลิส (Willis. 1996: 137) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้น

งานปฏิบัติในทำนองเดียวกัน ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง
2. ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูดและสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น
3. ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนาน มีแรงจูงใจ และเกิดความท้าทายในการปฏิบัติงาน
4. ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วตามธรรมชาติ สามารถคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม
5. ผู้เรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง
6. ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาในด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินั้นช่วยพัฒนาผู้ให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติมากขึ้น ผู้เรียนมีความมั่นใจ สนุกสนานในการเรียน อีกทั้งยังสร้างสัมพันธภาพที่ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาทางด้านทักษะ นอกจากต้องใช้ความรู้ ความเข้าใจ และการฝึกฝนทักษะอยู่อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความเคยชินและสามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว นั้นยังไม่เพียงพอ ปัจจัยอีกประการที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้อังกฤษคือปัจจัยทางด้านเจตคติ หรือความรู้สึก ซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้

3.1 ความหมายของเจตคติ (Attitude)

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ดังนี้

ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531: 2) กล่าวว่า เจตคติคือความสลับซับซ้อนของความรู้สึก ความอยาก ความกลัว ความเชื่อมั่น ความลำเอียง หรือการมีอคติของบุคคลในการที่จะสร้างความพร้อมที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่งตามประสบการณ์ที่ได้รับมา

เพราพรพรรณ เปลี่ยนภู (2540: 87-88) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเรานั้น ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้ผู้เรียนได้รู้ระเบียบวิธีของสังคม (Socialization) ซึ่งเจตคตินี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นชัดเจนในกรณี que สิ่งเรานั้นเป็นสิ่งเร้าทางสังคม

กู๊ด (Good. 1959: 48) ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962: 564) อนาสตาซี (Anastasi. 1986: 541) ดาร์เลย์ (Darley. 1991: 611) และเกลียตแมน (Gleitman. 1992: 309) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ในทำนองเดียวกันว่า เป็นสภาพความพร้อม ทำที่ หรือความโน้มเอียงของบุคคลที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งอาจเป็นการยอมรับหรือต่อต้านสภาพการณ์บางอย่างของบุคคลหรือสิ่งใด ๆ เช่น รัก กลัว หรือไม่พึงพอใจต่อสิ่งนั้น ๆ

สรุปได้ว่า เจตคติเป็นปรากฏการณ์ทางด้านจิตใจหรือความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่จะเป็นการแสดงออกในการยอมรับหรือการต่อต้านต่อสภาพการณ์นั้น ๆ ยังส่งผลให้ผู้นั้นแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาเพื่อตอบสนองสิ่งเร้านั้น ซึ่งสิ่งที่เป็นองค์ประกอบของเจตคติดีมีอะไรบ้างดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

3.2 องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่าน อาทิเช่น ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526: 3-4) ศักดิ์ สุทรเสณี (2521: 4-5) และแม็คไกวร์ (Mcquire. 1969: 155-156) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ในทำนองเดียวกันว่า เจตคติดีมีองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการด้วยกัน คือ

1. องค์ประกอบทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive component) ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางด้านคิด ความรู้ ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ
2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก (Affective component) ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ที่จะช่วยเร้าความคิดอีกต่อหนึ่งและส่งผลให้บุคคลซึ่งเป็นตัวกำหนดในการประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ ว่าเป็นที่พึงพอใจหรือไม่ อย่างไร
3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมหรือการแสดงปฏิกิริยาตอบสนอง (Behavioral component หรือ Action component) ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางการแสดงการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นมาในทางพฤติกรรม ซึ่งจะแสดงออกในทางสนับสนุนหรือคัดค้านอย่างใดอย่างหนึ่ง

สรุปได้ว่า บุคคลใดจะแสดงความรู้สึกหรือเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นต้องเกิดจากองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ คือ รู้และเข้าใจในสิ่งนั้นเพียงใด อารมณ์ ความรู้สึกที่จะตัดสินใจต่อสิ่งนั้น ๆ ยังส่งผลให้แสดงออกทางพฤติกรรมได้ไม่ว่าจะทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ตาม ซึ่งเจตคติที่จะปรากฏออกมานั้นอาจได้จากการสังเกต หรือเพื่อให้ได้ผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้นอาจใช้แบบสอบถามเจตคติเพื่อตรวจสอบดูว่าผู้นั้นมีความรู้สึกเช่นไร เช่น การสอบถามเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งแนวการสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียนนั้น ดังจะกล่าวต่อไป

3.3 แนวการสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียน

เจตคตินับว่ามีความสำคัญมากต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีส่วนทำให้ผู้เรียนนั้นจะประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่ ซึ่งเจตคติเป็นสิ่งที่สามารถสร้างให้กับบุคคลได้ ดังนั้นครูควรปลูกฝังเจตคติที่ดีเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรักการเรียน เห็นคุณค่าและคุณประโยชน์ของการเรียน กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528: 38) และทิศนา เข็มมณี (2545: 46) กล่าวว่า การสร้างและเปลี่ยนแปลงเจตคติด้านการเรียนเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนนั้นสามารถทำได้ดังนี้

1. การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนโดยการจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและความสนุกสนาน นอกจากนี้ตัวผู้สอนเองต้องเป็นต้นแบบที่ดีในด้านความคิด ความประพฤติ การมีระเบียบวินัย ด้านการเรียนรู้และสังคม

2. การเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ดีต่อการเรียน โดยให้การชี้แนะแนวทางปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องและเหมาะสม ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่จะตอบสนองทางบวกต่อสิ่งที่ทำคุณประโยชน์ต่อตนเอง ให้การเสริมแรงที่ตรงกับความถนัดและความต้องการแก่ผู้เรียนแต่ละคนเพื่อให้มีกำลังใจที่จะเรียนรู้นอกจากการลงโทษ และพยายามให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำเองโดยมีส่วนร่วมรับผิดชอบในเรื่องนั้น ๆ

สรุปได้ว่า การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนนี้ ครูนับว่าเป็นบุคคลสำคัญมากต่อเด็กในการประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีต่อนักเรียนทั้งด้านพฤติกรรมและการแสดงความคิดเห็น ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล และเสริมแรงแก่ผู้เรียนเพื่อสร้างกำลังใจมากกว่าการลงโทษ ดังนั้นบทบาทของเจตคติก็มีความสำคัญต่อการเรียนด้วยเช่นกัน

3.4 บทบาทของเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จนั้นไม่เพียงแต่มีความรู้ เข้าใจ และทักษะความสามารถในวิชาที่เรียนเท่านั้น เจตคติก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสำเร็จด้วยเช่นกัน เพราะถ้าเรียนแล้วมีความสุขสนุกสนาน มีความพึงพอใจต่อสิ่งที่เรียนก็อยากจะทำเรียนรู้อีกสิ่งใหม่อยู่เสมอ หรืออาจเกิดความผิดหวังได้ถ้าผลการเรียนล้มเหลว ซึ่งตามแนวคิดของ ซาวิยอง (Savignon. 1997: 24) ได้กล่าวไว้ว่าเจตคติเป็นแรงขับภายในของแต่ละบุคคลที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและเกิดกำลังใจในการเรียนรู้อีกภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงมีแนวโน้มที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนภาษาทำให้ผู้เรียนรู้สึกเต็มใจที่จะเรียน นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ (Gardner. 1981: 25) ลิตเติลวูด (Littlewood. 1984: 55-56) และ ไคลน (Klein. 1990: 37-38) ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่าเจตคติที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้อีกภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศจะเป็นกำลังใจสำคัญสู่ความสำเร็จของการเรียนรู้ และความสำเร็จของการเรียนรู้จะช่วยส่งผลกลับไปสู่เจตคติด้วย ส่วน แครชเชน (Krashen. 1981: 19) มีความเห็นแตกต่าง คือเจตคติและความถนัดทางภาษาต่างก็เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จในการเรียนรู้อีกภาษาต่างประเทศของผู้เรียน แต่ไม่ขึ้นต่อกันเอง ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจมีความถนัดต่ำแต่มีเจตคติที่ดี หรือมีความถนัดสูงแต่มีเจตคติในทางลบก็ได้

สรุปได้ว่า การมีเจตคติที่ดี เห็นคุณค่าและประโยชน์ต่อการเรียนรู้อีกภาษาต่างประเทศหรือภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนั้นจะเป็นกำลังใจสำคัญสู่ความสำเร็จของการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

4.1 งานวิจัยในประเทศ

ในการศึกษางานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวข้องกับการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติพัฒนาทักษะความสามารถด้านการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ 5 กิจกรรม คือ กิจกรรมแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw task) แบบแก้ปัญหา (Problem-solving task) แบบหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap task) แบบการตัดสินใจ (Decision-making task) และแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion exchange task) เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะรวมและแต่ละทักษะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2542) ได้ทำการศึกษากิจการจัดการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งนาวิทยา จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ แบบประเมินตนเอง แบบสังเกตพฤติกรรม และแบบบันทึกรูปแบบภาษาที่นักเรียนใช้ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการพูดและการเขียนอย่างมีความหมายเพิ่มขึ้นและรูปแบบภาษาที่ใช้สื่อสารมีความถูกต้องเพิ่มมากขึ้นด้วย

ผจงจิตต์ สิงห์จันทร์ (2542) ได้ทำการศึกษากิจการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงานกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลปะภาษาและคณิตศาสตร์ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบประเมินตนเองของนักเรียน แบบประเมินการฝึกงาน ผลการศึกษาพบว่า การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ และการฝึกงานในสถานประกอบการ ทำให้นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประกอบอาชีพได้

ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) ได้ทำการศึกษากิจการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และกลุ่มควบคุมได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด แบบประเมินตนเองด้านการพูด และแบบสังเกตพฤติกรรม

ด้านการพูด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัลย์ชลากรณ์ มหาพัฒนาไทย (2548) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชนบุรีเทพพิลารักษ์ เขตชนบุรี จำนวน 35 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินงานปฏิบัติ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออก ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีเจตคติต่อการเรียน และพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พัชรี วิจิตรไพศาล (2548) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 11 คน โดยใช้โปรแกรมฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินความรู้เกี่ยวกับมััคคุเทศก์ แบบประเมินตนเอง แบบบันทึกการปฏิบัติงาน และแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

วันเพ็ญ เรืองรัตน์ (2549) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ 4 จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดความสามารถด้านการเขียน แบบประเมินด้านการเขียน และแบบบันทึกการเรียนรู้อาณาการปฏิบัติงาน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภัทรา ราชายนต์ (2551) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนการเขียนแบบเน้นงานปฏิบัติ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน และแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษดีกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนโดย

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน รวมถึงมีเจตคติต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้นด้วย

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ในการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวข้องกับการใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไวต์ตัน

โคลแมน (Coleman. 1987: 121-145) ได้สร้างแบบเรียนประกอบการสอนโดยใช้กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และนำไปใช้กับผู้เรียนระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในประเทศอินโดนีเซียพบว่า สามารถใช้งานปฏิบัติกับชั้นเรียนขนาดใหญ่ได้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ภายในห้องเรียนได้ดีขึ้น มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงาน มีความกระตือรือร้นต่อการเรียนที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งงานปฏิบัติที่สร้างขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารที่สามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอื่นได้

ไซนอล อบิดิน (Zainol Abidin. 1997: 12-19) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสู่การปฏิบัติงานโครงการด้วยความเชื่อว่า โครงการเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติงานจริงและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนอยู่ที่ Center for Language & Translation, Universiti Sains Malaysia เครื่องมือที่ใช้ คือ การสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน การนำเสนอผลงานด้วยปากเปล่า และเขียนรายงาน ในระหว่างปฏิบัติงาน ผู้เรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และปฏิบัติโครงการอีก 1 ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติโครงการสร้างความสนุกสนาน ตื่นเต้น และท้าทายผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเองและรับผิดชอบงาน และภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาไม่ถูกควบคุมอยู่ในวงที่จำกัด แต่อย่างไรก็ตามการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางภาษายังไม่เป็นที่น่าพอใจของครูจำนวนหนึ่ง

เมอร์ฟี (Murphy. 2003: 352-359) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยศึกษาในเรื่องการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับงานปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาว่าลักษณะของงานและวิธีการในการทำงานปฏิบัติเป็นผลทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จด้านการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้ประโยคที่ซับซ้อนหรือไม่ และประการที่สอง เพื่อศึกษาความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์และผลสำเร็จของงานหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจากประเทศต่าง ๆ ที่มาศึกษาในประเทศอังกฤษ ระดับปานกลาง จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบเรียน Cutting Edge (Intermediate) โดยสร้างกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ 3 กิจกรรม คือ 1) กิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว 2) กิจกรรมที่เน้นความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และ 3) กิจกรรมที่เน้นการใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีในการปฏิบัติงานไม่ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จทั้ง 3 ด้าน แต่ความแตกต่างในด้านความรู้ มีผลต่อการปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ กล่าวคือ นักเรียนจะมีวิธีในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ผลการศึกษานี้

ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า ในการสร้างงานปฏิบัติ ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนทั้งในด้านความรู้และความเข้าใจ

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริง สามารถพัฒนาความสามารถของผู้เรียนได้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ผู้ศึกษาควรจัดเตรียมงานปฏิบัติที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนภาษาได้ฝึกและเรียนรู้คำศัพท์ได้กว้างขึ้น ไม่อยู่ในวงที่จำกัด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามวิธีการของวิลลิส (Willis. 1996: 38-98) และเอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) มาปรับใช้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินี้ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) 2) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task หรือ Task cycle) 3) ขั้นหลังปฏิบัติ (Post task) ซึ่งรวมถึงขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) และขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงงามวิทยา จังหวัดเลย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงามวิทยา อำเภอตาบ่ช่าย จังหวัดเลย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 85 คน โดยประชากรที่นำมาศึกษาครั้งนี้มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลางที่มีการจัดชั้นเรียนแบบความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงามวิทยา อำเภอตาบ่ช่าย จังหวัดเลย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามขั้นตอนดังนี้ คือ จับฉลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียน โดยนักเรียนทั้งหมดจัดห้องเรียนแบบความสามารถ จากนั้นทดสอบการพูดก่อนการทดลองจากห้องที่สุ่มได้ รวบรวมคะแนนและแจกแจงความถี่ของคะแนนก่อนการทดลองโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะการพูดสูง กลาง และต่ำ ให้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 และ 70 จากนั้นทำการสุ่มนักเรียนให้ได้สัดส่วนเดียวกันกับจำนวนคน ดังนี้ คือ นักเรียนกลุ่มที่คะแนนทักษะการพูดในระดับสูงจำนวน 9 คน นักเรียนกลุ่มปานกลางจำนวน 12 คน และนักเรียนในกลุ่มต่ำจำนวน 9 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 แผน
2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 1.2 ศึกษาหลักสูตรการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวังโพรงามวิทยา จังหวัดเลย
- 1.3 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงามวิทยา จังหวัดเลย
- 1.4 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ทฤษฎี และการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ
- 1.5 ศึกษาเนื้อหาในหนังสือเรียน และหนังสืออื่น เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด และนำมาประกอบการเรียนการสอนและจัดทำแผนการสอน จำนวนทั้งสิ้น 6 แผน ดังนี้

ตาราง 1 รายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้อันที่	ชั่วโมงที่	หัวข้อ	หน้าที่ทางภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	งานปฏิบัติ
1	1-6	My favorite people	การบรรยายลักษณะบุคคลที่ชื่นชอบ Describing people's appearance	- What is he/she like? - He/She has long black hair. - He/She is tall.	รูปภาพพร้อมเขียนและพูดบรรยายลักษณะบุคคลที่ตนชื่นชอบ
2	7-12	What would you like to be in the future?	การให้ข้อมูลและบอกเหตุผล Giving information and reasons	- What would you like to be? - What do you do? - I would like to be .. - I like working in an office	เขียนและพูดบรรยายเกี่ยวกับอาชีพที่อยากทำในอนาคตพร้อมให้เหตุผล
3	13-18	Tourist attractions in Loei	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว Asking and giving information about tourist places	- Where is the? - How far is it from to? - How long does it take to get? - How can I get there? - What's the weather like? - It's about five kilometers. - It takes about 15 minutes. - There is / are	แผ่นพับแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจในจังหวัดเลย

ตาราง 1 (ต่อ)

แผนการ เรียนรู้ที่	ชั่วโมง ที่	หัวข้อ	หน้าที่ทางภาษา	โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	งานปฏิบัติ
4	19-24	At the weekend market	การให้ความช่วย เหลือ การถามราคา และการตัดสินใจ - Offering help - Asking for prices - Making decision	- May I help you? - Do you have a medium size? - Can you discount? - How much....? - It costs 199 baht. - I think I'll take / leave it.	รายการ สินค้าพร้อม ราคาที่จะ ขาย พร้อม แสดง บทบาท สมมติการ ซื้อและขาย
5	25-30	What do we need?	อธิบายขั้นตอนการ ทำอาหาร Giving instructions	- What do we need to make? - How much do you want? - How many do you want? - Break three eggs into the bowl.	แผนภาพ อธิบาย ขั้นตอนการ ทำอาหาร และสาริต การทำ อาหาร
6	31-36	My favorite movies	การบรรยายสิ่งที่ชอบ และไม่ชอบเกี่ยวกับ ภาพยนตร์ Describing likes and dislikes	- What kind of movies do you like? - I like action movies. - I like the scene of action movies. - Mum is an actor.	สร้าง โปสเตอร์ ภาพยนตร์ ที่สร้างเอง พร้อม นำเสนอใน ห้องเรียน

1.6 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยยึดขั้นตอนในการสอนแบบ
เน้นงานปฏิบัติตามวิธีการของวิลลิส (Willis. 1996: 38-98) และเอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) ซึ่ง
ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task)

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During task หรือ Task cycle)

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post task) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

คือ 1) ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) และ 2) ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice)

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญา
นิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องตามจุดประสงค์ และความสอดคล้อง
ของกิจกรรมกับเนื้อหา เพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุงต่อไป

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ มาปรับปรุงอีกครั้งก่อนการทดลองจริง

2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษารูปแบบกิจกรรมและวิธีการวัดและประเมินผลการพูดของฮีทตัน (Heaton.
1990: 68-79) เวียร์ (Weir. 1993: 31-63) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 44-87) และศึกษา
แบบทดสอบความสามารถภาษาอังกฤษจากหนังสือ แนวทางการใช้ข้อสอบ ของ อัจฉรา วงศ์โสธร
(2538: 79-107) และ การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของ อัจฉรา
วงศ์โสธร (2544: 233-256)

2.2 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดย
ครอบคลุมเนื้อหาตามแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยครูเป็นผู้สัมภาษณ์พูดคุย
เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยก่อนการทดสอบ ซึ่งในตอนที่ผู้ประเมินจะไม่
มีการประเมินผลให้นำหน้าคะแนนแก่นักเรียน ใช้เวลาสัมภาษณ์พูดคุยคนละ 2-3 นาที

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของ
นักเรียนเป็นรายคู่ โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาโต้ตอบ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นพร้อมหาข้อสรุปร่วมกัน ใช้เวลาในการสนทนาโต้ตอบคู่ละไม่เกิน 8 นาที

2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน
3 ท่าน ได้แก่ ผศ.ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ และ Mr. Christopher Allen เพื่อ
ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) ว่าแบบทดสอบนั้นมีความ
สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้

+1 = แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม

0 = ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม

- 1 = แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม

โดยแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษแต่ละข้อต้องได้ค่าดัชนี IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จึงถือว่าเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิจัย

2.4 นำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแบบทดสอบความสามารถในการพูดไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับเดียวกันที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน เพื่อหาความเหมาะสมของเวลา เนื้อหา และความยากง่าย

2.6 ในการนำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษไปใช้นั้น ต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินก่อน แล้วดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1) สร้างเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับจาก ออลเลอร์ (Oller. 1979: 320-321) และฮีตัน (Heaton. 1990: 68-71) ซึ่งกำหนดเกณฑ์ 3 ประการ คือ ความสามารถในการพูดสื่อความหมายได้ ความคล่องแคล่วในการพูด และการใช้คำศัพท์ สำนวน ประโยค และโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยกำหนดคะแนนออกเป็น 5 ระดับ คือ 1 – 5

2) นำเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจความสอดคล้องและเหมาะสม

3) แก้ไขปรับปรุงเกณฑ์ที่ได้รับการเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยมีผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการสอนใกล้เคียงกับผู้วิจัยอีก 1 คน

4) หาความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนจากกรรมการ 2 ท่าน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 144) ซึ่งค่าความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.78 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง

3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ "Testing Spoken Language: A Handbook of Oral Testing Techniques" ของ อันเดอร์ฮิล (Underhill: 2000: 22-28) และหนังสือ "การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ" ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 233-256)

3.2 สร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา 3 ด้าน คือ ความสามารถในการพูดสื่อความหมายได้ ความคล่องแคล่วในการพูด และการใช้คำศัพท์ สำนวน ประโยค และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งแบบประเมินมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating scale)

ระดับ 5 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ดีมาก

ระดับ 4 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ดี

ระดับ 3 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ พอใช้

ระดับ 2 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ เกือบพอใช้

ระดับ 1 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ควรปรับปรุง

โดยแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลว่า มีความสามารถในระดับ ดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ ดี

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ พอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ เกือบพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ ควรปรับปรุง

3.3 นำแบบประเมินตนเองเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความ
 สอดคล้องตามเนื้อหา (Content Validity) และความชัดเจนในการใช้ภาษา

3.4 นำแบบประเมินตนเองมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของกรรมการที่ปรึกษา
 และผู้เชี่ยวชาญ

4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมจากหนังสือ “การประเมิน
 ผลการเรียนรู้” ของ วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542: 99-123) และหนังสือ “การวัดด้านจิตพิสัย” ของ
 ล้วน และอังคณา สายยศ (2543: 66-122)

4.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ซึ่ง
 มีรูปแบบประเมินแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท์
 (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายความว่า มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน มากที่สุด

ระดับ 4 หมายความว่า มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน มาก

ระดับ 3 หมายความว่า มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน ปานกลาง

ระดับ 2 หมายความว่า มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน น้อย

ระดับ 1 หมายความว่า มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน น้อยที่สุด

โดยแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน น้อยที่สุด

4.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่
 ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความชัด
 เจนในการใช้ภาษา

4.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของกรรมการที่
 ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ

5. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

5.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติจากหนังสือเจตคติของ ศักดิ์ สุนทร
 เสนี (2531: 102-105) การวัดด้านจิตพิสัยของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 52-122)
 และศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเจตคติ จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สร้างแบบสอบถามโดยใช้
 มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีการของลิเคอร์ท (Likert) จากนั้นจึงสร้างแบบสอบ
 ถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็น
 หรือความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตลอดจนเป็นประโยชน์
 และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วน
 ประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีตัวเลือก 5 ระดับ คือ

ข้อความทางบวก		ข้อความทางลบ	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน	เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน	ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

ในการพิจารณาว่าผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ใน
 ระดับใดนั้น พิจารณาจากค่าเฉลี่ยคะแนนจากข้อความทั้งหมด โดยกำหนดเกณฑ์การแปล
 ความหมายคะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	หมายถึง	เจตคติ
คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	ดีมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.00	หมายถึง	ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.00	หมายถึง	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.00	หมายถึง	ไม่ค่อยดี
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	ไม่ดี

5.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความ
 เหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะข้อความนั้นมีความหมายในทางบวกหรือทางลบถูกต้องตามที่
 ผู้วิจัยกำหนดหรือไม่

5.3 นำแบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

5.4 นำแบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบที่มีการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (One-group Pretest – Posttest design) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

- T1 หมายถึง การสอบก่อนทดลอง (Pre-test)
- T2 หมายถึง การสอบหลังทดลอง (Post-test)
- E หมายถึง กลุ่มทดลอง
- X หมายถึง การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารของนักเรียนก่อนทำการทดลองโดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูกำหนดให้นักเรียนทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนในระหว่างการทดสอบ พร้อมมีการบันทึกเสียงนักเรียนทุกคนลงในเทปบันทึกเสียงเพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง

2. นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กลุ่มตัวอย่างตอบก่อนทำการทดลอง

3. ดำเนินการสอนตามแผนการสอน เป็นระยะเวลา 36 ชั่วโมง

4. สังเกตพฤติกรรมการพูดโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำการประเมินตลอดทุกแผนการจัดการเรียนรู้

5. ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการเสร็จสิ้นการเรียนการสอนทุกแผนการสอน

6. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนภายหลังทำการทดลองเสร็จ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูกำหนดให้นักเรียนทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติเช่นเดียวกับการสอบก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนในระหว่างการทดสอบ พร้อมมีการบันทึกเสียงนักเรียนทุกคนลงในเทปบันทึกเสียงเพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง

7. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ในการประมวลผล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ดังนี้ คะแนนประเมินความสามารถด้านการพูดจากกรรมการ 2 ท่าน การประเมินตนเองด้านการพูด ประเมินพฤติกรรม และการประเมินเจตคติ

2. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลอง จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น

4. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลอง จากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น

5. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการประเมินเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งก่อนและหลังการทดลองจากแบบสอบถามวัดเจตคติ

6. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 162)

7. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 162)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนน

1.3 แผนภูมิและกราฟเส้น

2. สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเนื้อหาที่สอน ใช้วิธี IOC (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 117)

2.2 ค่าความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน เกี่ยวกับเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation)

3. สถิติในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

3.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเลย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน ใช้เวลาทดลองทั้งสิ้นรวมการทดสอบก่อนและหลังการทดลองจำนวน 42 ชั่วโมง โดยมีสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านต่าง ๆ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจึงกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบ t (t-distribution)
df	แทน	ค่าความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
P	แทน	ความน่าจะเป็น
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. การประเมินตนเองในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างการทดลอง
3. พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน
4. เจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

1.1 ผลการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 30 คน

การวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกระบวนการวิจัยทดสอบทั้งก่อนและหลังการทดลอง จากนั้นให้กรรมการประเมินจำนวน 2 คน ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้จากกรรมการทั้ง 2 คน มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากการตรวจสอบให้คะแนน การแปรผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าคะแนนจากการตรวจโดยกรรมการ 2 ท่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนก่อนสอบอยู่ที่ .89 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนหลังสอบอยู่ที่ .89 ซึ่งถือว่าคะแนนที่ได้มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงหรือสูงมาก

จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์โดยปรับจาก พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543: 99) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	12.00 – 15.00	แปลว่า	มีความสามารถในระดับ ดีมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	9.00 – 11.99	แปลว่า	มีความสามารถในระดับ ดี
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	6.00 – 8.99	แปลว่า	มีความสามารถในระดับ พอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.00 – 5.99	แปลว่า	มีความสามารถในระดับ เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 2.99	แปลว่า	มีความสามารถในระดับ ควรปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏตามตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 เปรียบเทียบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ก่อนการทดลอง	30	15	8.40	2.35	พอใช้
หลังการทดลอง	30	15	11.67	2.14	ดี

จากตาราง 3 พบว่า ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังได้รับการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนการเรียน โดยระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนเรียนอยู่ในระดับ พอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 8.40 และระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับ ดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 11.67

นอกจากนี้ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples ผลปรากฏดังตาราง 4 ดังนี้

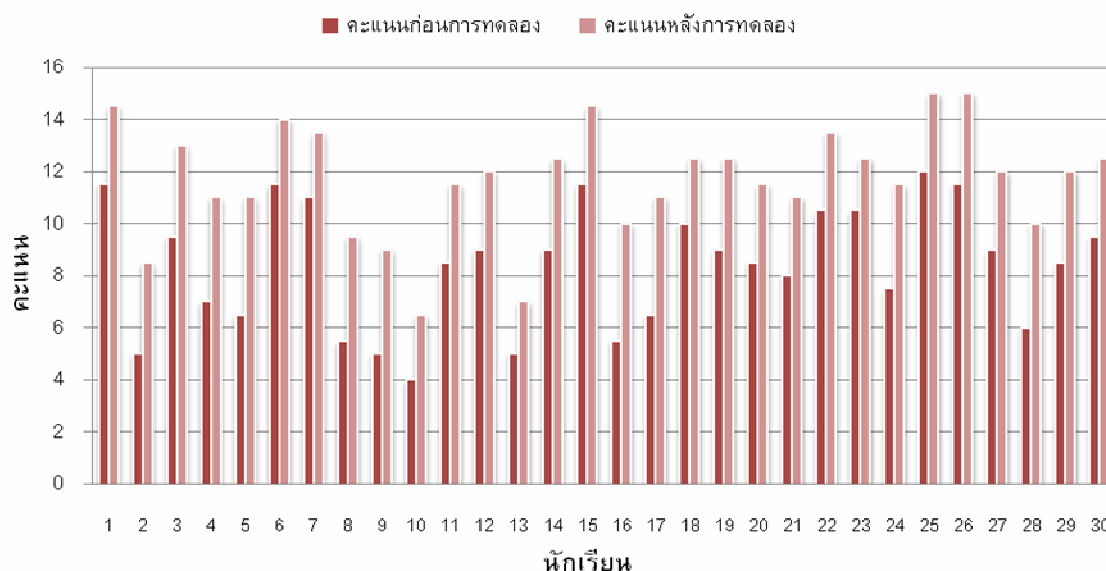
ตาราง 4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	30	15	8.40	0.24	26.030	29	.000*
หลังการทดลอง	30	15	11.67	0.18			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 แสดงผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยใช้ t-test Dependent Samples พบว่า หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าก่อนรับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 26.030$, $P = .000$) โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 8.40 และหลังการทดลองคือ 11.67 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

นอกจากการหาค่าทางสถิติที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้แสดงแผนภูมิเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากภาพประกอบ 1 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนการทดลองทุกรายการ โดยคะแนนเฉลี่ยสูงสุดและต่ำสุดของนักเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ที่ 12 และ 4 ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยสูงสุดและต่ำสุดของนักเรียนหลังการทดลองอยู่ที่ 15 และ 6.5 ตามลำดับ

1.2 ผลการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนแยกตามกลุ่มความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) ทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

นอกจากการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนตามกลุ่มความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยผลการแบ่งกลุ่มนั้นได้มาจากการทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อนการทดลอง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กเก่ง จำนวน 9 คน กลุ่มเด็กปานกลาง จำนวน 12 คน และกลุ่มเด็กอ่อน จำนวน 9 คน โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตาราง 5 ตาราง 6 และตาราง 7 ตามลำดับดังนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มเก่งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	9	15	11.11	0.42	18.898	8	.000*
หลังการทดลอง	9	15	13.89	0.36			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มเก่งจำนวน 9 คน ภายหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าก่อนรับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 18.898$, $P = .000$) โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 11.11 และหลังการทดลองคือ 13.89 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลทำให้นักเรียนในกลุ่มเก่งพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

ตาราง 6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มปานกลางก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	12	15	8.58	0.64	29.665	11	.000*
หลังการทดลอง	12	15	11.92	0.39			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มปานกลาง จำนวน 12 คน ภายหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยคะแนน

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าก่อนรับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 29.665$, $P = .000$) โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 8.58 และหลังการทดลองคือ 11.92 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลทำให้นักเรียนในกลุ่มปานกลางพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

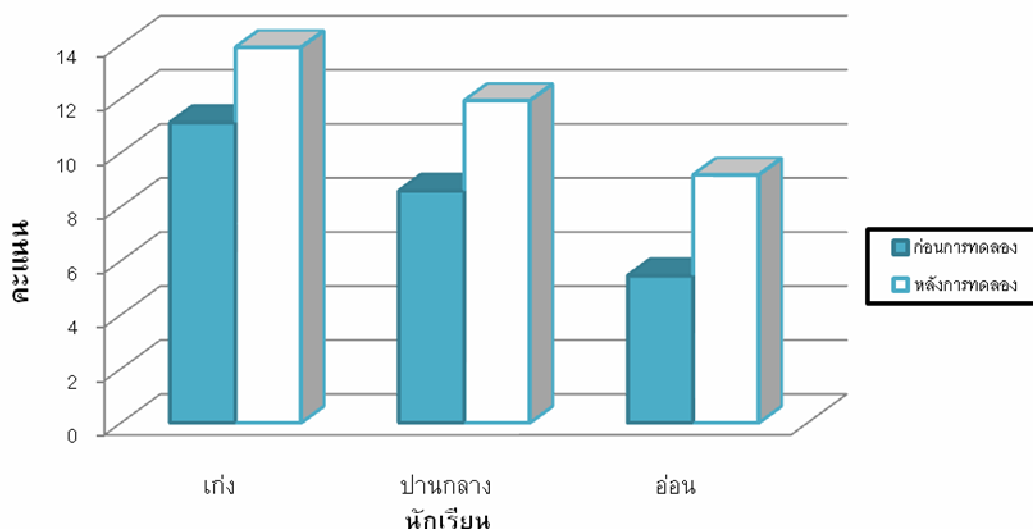
ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มอ่อนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	9	15	5.44	0.69	12.336	8	.000*
หลังการทดลอง	9	15	9.17	0.49			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มอ่อน จำนวน 9 คน ภายหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าก่อนรับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 12.336$, $P = .000$) โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 5.44 และหลังการทดลองคือ 9.17 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลทำให้นักเรียนในกลุ่มเด็กอ่อนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

นอกจากการหาค่าทางสถิติที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้แสดงแผนภูมิเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนจาก 3 กลุ่ม (กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน) ทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังภาพประกอบ 2 ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนการทดลองทุกรายการ โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังของกลุ่มเก่งเท่ากับ 11.11 และ 13.89 กลุ่มปานกลางเท่ากับ 8.58 และ 11.92 และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มอ่อนคิดเป็น 5.44 และ 9.17 ตามลำดับ จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า นักเรียนในกลุ่มอ่อนมีอัตราการเพิ่มขึ้นของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงที่สุด คิดเป็น 3.73 ตามด้วยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มปานกลาง และกลุ่มเก่ง คิดเป็น 3.34 และ 2.78 ตามลำดับ

2. การประเมินตนเองในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างการทดลอง

ในระหว่างการทดลองเมื่อนักเรียนได้เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในแต่ละบทแล้ว นักเรียนแต่ละคนประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเองรวมทั้งสิ้น 6 หน่วยการเรียนรู้ คิดเป็นจำนวน 6 ครั้ง จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลว่า มีความสามารถในระดับ ดีมาก
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ ดี
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ พอใช้

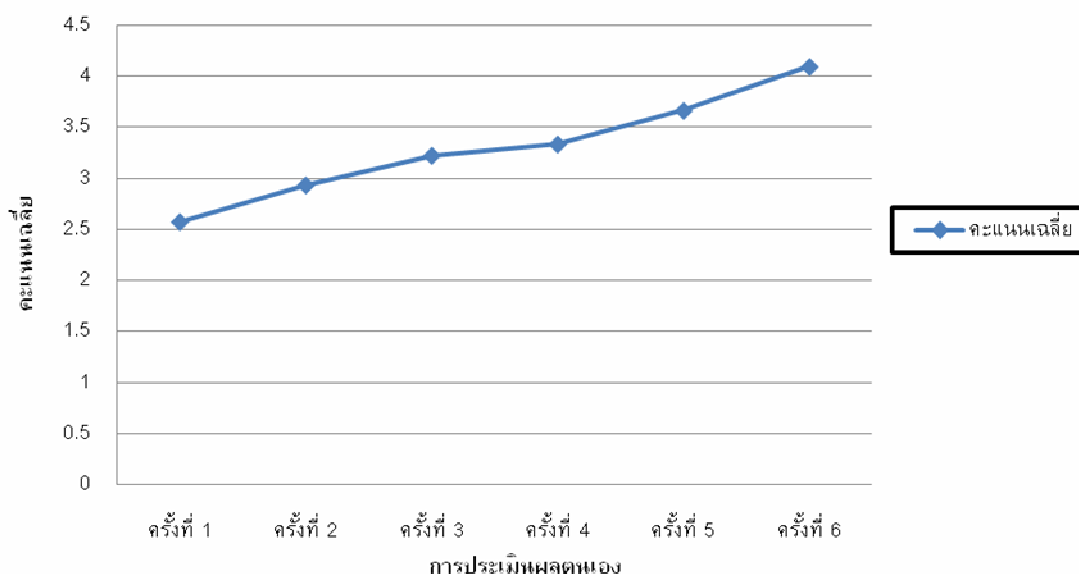
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ เกือบพอใช้
 ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลว่า มีความสามารถในระดับ ควรปรับปรุง
 ผลปรากฏดังตารางที่ 8 ดังนี้

ตาราง 8 เปรียบเทียบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการจัดการ
 เรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติโดยการประเมินตนเองจำนวน 6 ครั้ง

ประเมินตนเอง ครั้งที่	N	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถใน การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร
1	30	2.57	0.50	พอใช้
2	30	2.93	0.49	พอใช้
3	30	3.22	0.50	พอใช้
4	30	3.33	0.43	พอใช้
5	30	3.66	0.48	ดี
6	30	4.09	0.45	ดี

จากตาราง 8 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนจากการประเมินตนเอง โดยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ คิดเป็นจำนวน 6 ครั้ง เป็นดังนี้ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ พอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นตามลำดับ คือ 2.57 2.93 3.22 และ 3.33 ตามลำดับ สำหรับการประเมินตนเองครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ ดี โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นตามลำดับเช่นกัน คือ 3.66 และ 4.09 ตามลำดับ แสดงว่า กระบวนการจัดการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

นอกจากการนำเสนอผลของคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังที่ปรากฏตามข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอผลเป็นกราฟเส้นเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการประเมินของตนเอง สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังภาพประกอบ 3 ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจากการประเมินตนเอง 6 ครั้ง

จากภาพประกอบ 3 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยพิจารณาจากระดับคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นตามลำดับในแต่ละครั้ง จากครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 6 แสดงว่า จากการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเอง โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

3. พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน

นอกจากการประเมินผลด้านความสามารถในการพูดของตนเองแล้ว ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเป็นรายคนระหว่างเรียนแล้วประเมินผลตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งใช้แบบสังเกตพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 ข้อ โดยการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระหว่างเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 6 ครั้ง แล้วแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน มากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน มาก
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน ปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน น้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาขณะปฏิบัติงาน น้อยที่สุด

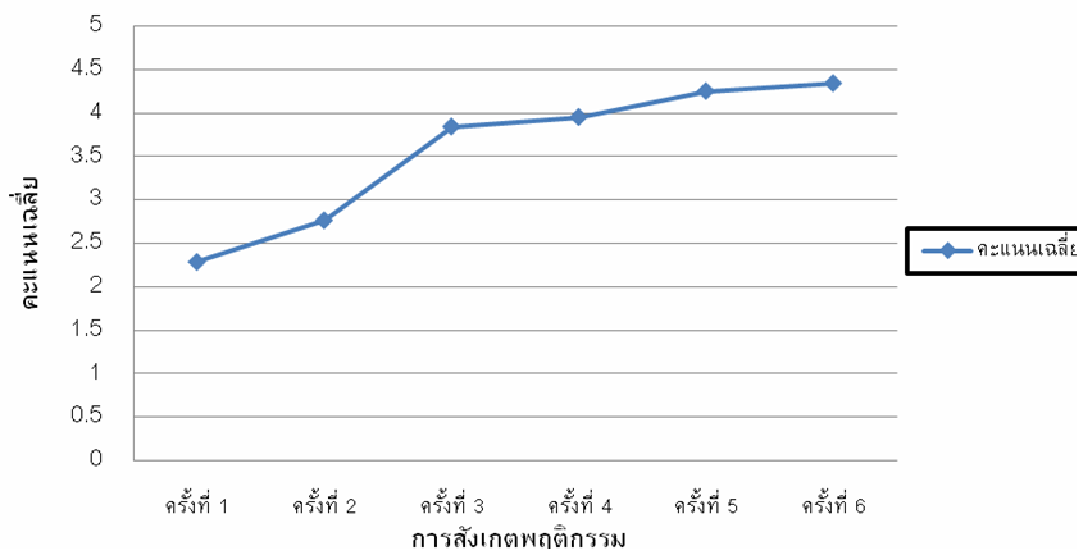
ผลปรากฏดังตาราง 9 ดังนี้

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสังเกตพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนขณะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจำนวน 6 ครั้ง

ประเมินพฤติกรรมครั้งที่	N	\bar{X}	S.D.	ระดับพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
1	30	2.28	0.69	น้อย
2	30	2.76	0.72	ปานกลาง
3	30	3.84	0.91	มาก
4	30	3.95	0.79	มาก
5	30	4.25	0.67	มาก
6	30	4.34	0.70	มาก

จากตาราง 9 พบว่า พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนขณะเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ในระดับที่เพิ่มขึ้นดังนี้ จากการประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 1 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ในระดับ น้อย มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 2.28 ครั้งที่ 2 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเป็น 2.76 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 มีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอยู่ในระดับ มาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นตามลำดับ คือ 3.84 3.95 4.25 และ 4.34 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติส่งผลต่อพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนให้เพิ่มขึ้นทุกหน่วยการเรียนรู้ตามลำดับ

นอกจากการนำเสนอผลของคะแนนเฉลี่ยจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังที่ปรากฏตามข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอผลเป็นกราฟเส้นเพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ซึ่งสามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังภาพประกอบ 4 ดังนี้

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนขณะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจากการประเมินตนเอง 6 ครั้ง

จากภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยพิจารณาจากระดับคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นตามลำดับในแต่ละครั้ง จากครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 6 แสดงว่า การประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ขณะเรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติส่งผลให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

4. เจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ผู้วิจัยได้วัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกระบวนการ เป็นข้อความจำนวน 15 ข้อ จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมาหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบระดับเจตคติก่อนและหลังการเรียน ในการพิจารณาว่าผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับใดนั้น พิจารณาจากค่าเฉลี่ยคะแนนจากข้อความทั้งหมด โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	เจตคติ
คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	ดีมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.00	หมายถึง	ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.00	หมายถึง	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.00	หมายถึง	ไม่ค่อยดี
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	ไม่ดี

ผลปรากฏดังตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 เปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ก่อนการทดลอง	30	5	3.71	0.74	ดีมาก
หลังการทดลอง	30	5	4.52	0.47	ดีมากที่สุด

จากตาราง 10 พบว่า ระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กล่าวคือ ระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ในระดับ ดีมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ในระดับ ดีมากที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติมีผลต่อระดับเจตคติในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้สูงขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples ผลปรากฏดังตาราง 11 ดังนี้

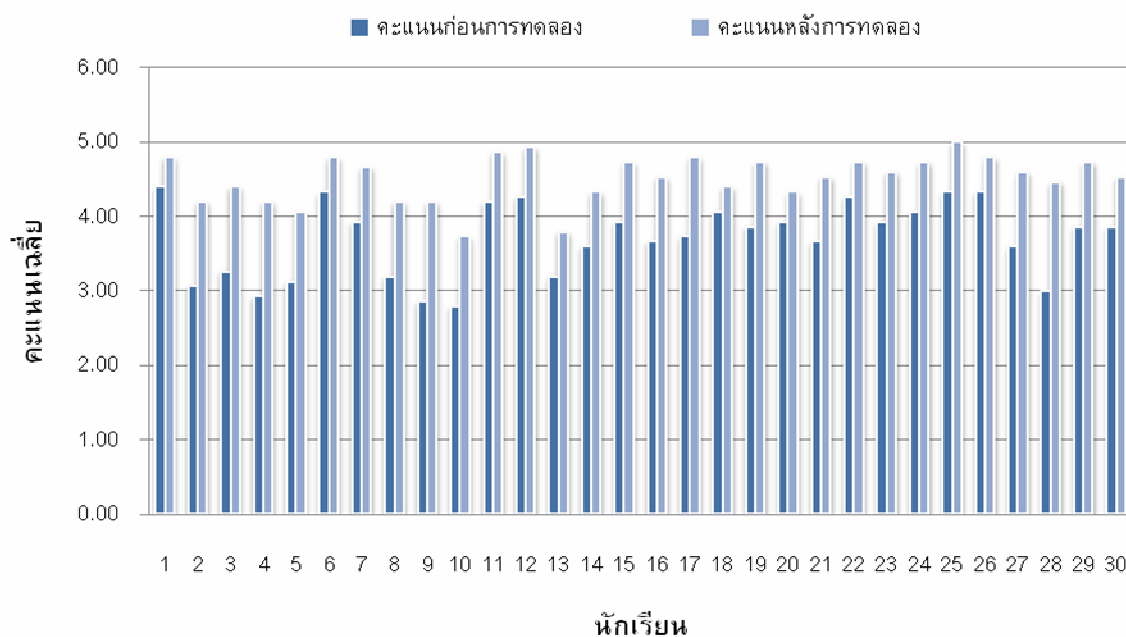
ตาราง 11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ระดับเจตคติต่อการเรียน						
การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร	N	\bar{X}	S.D.	t	df	P
ก่อนการทดลอง	30	3.71	0.74	15.318	29	.000*
หลังการทดลอง	30	4.52	0.47			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยใช้ t-test Dependent samples พบว่า หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยคะแนนของเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าคะแนนเจตคติก่อนรับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 15.318$, $P = .000$) โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 3.71 และหลังการทดลองเท่ากับ 4.52 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีผลต่อเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

นอกจากการหาค่าทางสถิติที่ปรากฏดังตาราง 10 และตาราง 11 ข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้แสดงแผนภูมิเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังภาพประกอบ 5 ดังนี้

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากภาพประกอบ 5 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนการทดลองทุกรายการ โดยคะแนนเฉลี่ยสูงสุดและต่ำสุดของนักเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ที่ 12 และ 4 ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยสูงสุดและต่ำสุดของนักเรียนหลังการทดลองอยู่ที่ 15 และ 6.5 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอข้อสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์และให้แนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ หรือนำข้อดีที่ได้ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาการเรียนการสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงามวิทยา อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 85 คน โดยประชากรที่นำมาศึกษาครั้งนี้มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลางที่มีการจัดชั้นเรียนแบบลดความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงามวิทยา อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามขั้นตอนดังนี้

คือ จับฉลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียน โดยนักเรียนทั้งหมดจัดห้องเรียนแบบละความสามารถ จากนั้นทดสอบการพูดก่อนการทดลองจากห้องที่สุ่มได้ รวบรวมคะแนนและแจกแจงความถี่ของคะแนนก่อนการทดลองโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะการพูดสูง กลาง และต่ำ ให้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 และ 70 จากนั้นทำการสุ่มนักเรียนให้ได้สัดส่วนเดียวกันกับจำนวนคน ดังนี้ คือ นักเรียนกลุ่มที่คะแนนทักษะการพูดในระดับสูงจำนวน 9 คน นักเรียนกลุ่มปานกลางจำนวน 12 คน และนักเรียนในกลุ่มต่ำจำนวน 9 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - เจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองรวมทั้งสิ้น 36 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลาดูสอบก่อนและหลังอีก 6 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 42 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นเนื้อหาตามจุดประสงค์การฝึกทักษะการพูดของหลักสูตรสถานศึกษา และหนังสือแบบเรียนซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. Describing people's appearance
2. Giving information and reasons
3. Asking and giving information about tourist places
4. Offering help, asking for prices and making decision
5. Giving instructions
6. Describing likes and dislikes

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 แผน
2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารของนักเรียนก่อนทำการทดลองโดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูกำหนดให้นักเรียนทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนในระหว่างการทดสอบ พร้อมมีการบันทึกเสียงนักเรียนทุกคนลงในเทปบันทึกเสียงเพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง
2. นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กลุ่มตัวอย่างตอบก่อนทำการทดลอง
3. ดำเนินการสอนตามแผนการสอน เป็นระยะเวลา 36 ชั่วโมง
4. สังเกตพฤติกรรมการพูดโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำการประเมินตลอดทุกแผนการจัดการเรียนรู้
5. ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการเสร็จสิ้นการเรียนการสอนทุกแผนการสอน
6. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนภายหลังทำการทดลองเสร็จ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูกำหนดให้นักเรียนทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติเช่นเดียวกับการสอบก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนในระหว่างการทดสอบ พร้อมมีการบันทึกเสียงนักเรียนทุกคนลงในเทปบันทึกเสียงเพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง
7. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ในการประมวลผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลอง จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น
3. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนการประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลอง จากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น
4. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการประเมินเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งก่อนและหลังการทดลองจากแบบสอบถามวัดเจตคติ

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

6. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อพัฒนาความสามารถและเจตคติในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จากสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนเรียนอยู่ในระดับพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 8.40 และระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับ ดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 11.67 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) สุวรรณิ ศิริพิทักษ์ชัย (2542) ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) กัลย์ชลาภรณ์ มหาพัฒนาไทย (2548) โคลแมน (Coleman. 1987) ไชนอล อบิดิน (Zainol Abidin. 1997) และเมอร์ฟี (Murphy. 2003) ซึ่งทั้งหมดศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการใช้ภาษา และผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความมีความสามารถในการพูดหรือใช้ภาษาเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจาก

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยเป็นกิจกรรมที่เน้นความหมายในการสื่อสาร (Meaning) มากกว่ารูปแบบของ

ภาษา (Form) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจน และเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกฝนทักษะตามงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเป็นระบบ กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนที่เตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนเข้าสู่ขั้นปฏิบัติงาน โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนประโยคใหม่จากการนำเสนอในรูปแบบสถานการณ์ที่หลากหลายเพื่อทบทวนและปูพื้นฐานให้กับนักเรียนก่อนเรียนเนื้อหาในแต่ละบท จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน พบว่าในช่วงแรกนักเรียนยังคงเรียนรู้ได้ช้า มีปฏิริยาโต้ตอบช้า ขาดความมั่นใจในการพูดนั้นเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินี้เป็นการเรียนรู้แบบใหม่สำหรับเด็กซึ่งต้องใช้เวลาพอสมควรในปรับตัว หลังจากหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 นักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับรูปแบบการวิธีการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติมากขึ้น โดยจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่านักเรียนมีการตอบสนองและโต้ตอบกับผู้สอนได้เร็วขึ้น มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ไม่กลัวแม้จะพูดผิดบ้างเพราะคำพูดที่ว่า “ไม่กลัวหรือหากจะพูดผิด...เพราะภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาของเรา” หรือ “อาจารย์ทำให้พวกหนูกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น” นั้นหมายความว่านักเรียนกล้าเสี่ยงที่จะใช้ภาษา นับเป็นการเริ่มต้นที่ดีที่จะนำนักเรียนสู่ความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินตนเอง ดังภาพประกอบ 3 และผลจากการสังเกตพฤติกรรม ดังภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นทุกคน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นการฝึกฝนงานปฏิบัติที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับงานจริงก่อนนำความรู้และวิธีการไปใช้ในขั้นตอนต่อไป หลังจากที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ นักเรียนนำเอาความรู้และวิธีการมาปรับใช้กับการฝึกปฏิบัติงาน โดยกิจกรรมเหล่านั้นเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษาเพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามภาระงานที่กำหนด การฝึกปฏิบัติงานในขั้นนี้ให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารสนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว โดยมีได้ยี่ดรูปแบบของภาษา กิจกรรมที่ปฏิบัติจะเป็นกิจกรรมคู่หรือเป็นกลุ่มมากกว่ากิจกรรมเดี่ยว เพราะต้องการให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนมั่นใจ ไม่เครียดและไม่รู้สึกเบื่อ (Nunan. 2002: 28-29) จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้น เองรับจับคู่หรือจับกลุ่มเพื่อฝึกฝนตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย กล้าเสี่ยงที่ใช้ภาษาโดยที่ไม่กลัวว่าจะถูกหรือผิด และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับเพื่อนเพิ่มขึ้นตามลำดับจากครั้งที่ 1 จนถึงครั้งที่ 6 ซึ่งผลสอดคล้องกับภาพประกอบ 4 และจากประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเองดังภาพประกอบ 3 นั้นหมายความว่า ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัตินี้ย่อมส่งผลต่อผลสำเร็จของงานในระดับหนึ่ง

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) หลังจากผ่านขั้นตอนการเตรียมการ วางแผน และฝึกฝนตามภาระงานที่ได้รับมอบหมายแล้ว ในขั้นตอนที่ 3 นี้ให้ผู้เรียนเป็นขั้นตอน

ที่จะสะท้อนการทำงานปฏิบัติของตนเอง สิ่งที่ทำหรือภาระงานที่มอบหมายให้ทำนั้นเหมาะสมหรือถูกต้องหรือไม่ โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ว่าถูกต้อง เหมาะสมครบถ้วนหรือไม่ หากมีข้อผิดพลาดร่วมกันอภิปรายเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องที่สุดเพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งและสร้างความมั่นใจยิ่งขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการสร้างความตระหนักให้แก่ผู้เรียนในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจนเกิดการพัฒนาตนเอง ในขั้นตอนนี้เมื่อนักเรียนได้รับทราบถึงข้อบกพร่องของตนเองในการใช้ภาษาในการสื่อสารแล้วให้นำข้อแก้ไขปรับปรุงไปใช้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนตามสถานการณ์ใหม่ที่คล้ายกับสถานการณ์เดิมหรือสถานการณ์ที่นักเรียนสามารถทำได้ จากการสังเกต พบว่า นักเรียนมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งในการปรับเปลี่ยนตัวเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหากมีข้อผิดพลาด มีความมั่นใจมากขึ้นพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา ซึ่งส่งผลให้หลังจากการเรียนรู้ของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นเมื่อเทียบกับคะแนนก่อนเรียน ตามตาราง 3

ดังนั้น จากกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) ทั้ง 3 ขั้นตอน มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้สูงขึ้น เนื่องจากกระบวนการที่เป็นระบบตั้งแต่เตรียมการ วางแผน ฝึกฝน วิเคราะห์ และแก้ไข แล้วนำกลับไปปฏิบัติอีกครั้ง ดังปรากฏผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน ตามตาราง 3 นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนเป็นรายกลุ่ม (กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน) จากตารางที่ 5 – 7 และภาพประกอบ 2 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มกลุ่มอ่อนมีอัตราการเปลี่ยนแปลงของคะแนนสูงที่สุด แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในกลุ่มอ่อนได้ดีกว่านักเรียนในกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่ง

1.2 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาที่ได้มาจากหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรสถานศึกษา โดยมีเนื้อหาสาระหลักจำนวน 15 สาระ ผู้วิจัยได้ปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันจำนวน 6 สาระ คือ การบรรยายเกี่ยวกับลักษณะของบุคคล งานหรืออาชีพที่อยากทำ สถานที่ท่องเที่ยวภายในจังหวัดเลย การจับจ่ายซื้อสินค้าอาหารและวิธีการปรุง และภาพยนตร์เพื่อความบันเทิง ซึ่งสาระทั้งหมดมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นความยากง่ายของเนื้อหาสาระในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ย่อมมีผลต่อผู้เรียนเช่นกัน เนื่องจากผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจ ความถนัดที่แตกต่างกัน การเรียนและการรับรู้จึงแตกต่างกันไปด้วย ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้คือ ผู้วิจัยได้จัดเตรียมสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น อินเทอร์เน็ตในการค้นคว้าข้อมูล ภาพจากหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารต่าง ๆ วัตถุดิบในการประกอบอาหาร แผ่นซีดี เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของโกเวอร์ ฟิลลิปส์ และวอลเตอร์ส (Gower; Phillips; & Walters. 1995: 70) ระบุว่า สื่อที่ใช้

ประกอบการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย ที่สำคัญคือการใช้สื่อจริง (Authentic materials) เป็นสิ่งที่ส่งผลดีต่อผู้เรียนเนื่องจากเป็นสื่อที่มีอยู่จริง สามารถดึงดูดความสนใจและจูงใจผู้เรียน อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ เข้าใจในความหมาย และวิลลิส (Willis, 1996: 23) ระบุในการทำงานเดียวกันว่า งานปฏิบัตินั้นควรเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน เน้นทักษะในการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา แล้วดำเนินการตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผลคือชิ้นงานที่สมบูรณ์

ทั้งนี้ จากการเปรียบเทียบผลการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนเองจากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 ครั้งจาก 6 หน่วยการเรียนรู้ ดังตาราง 8 พบว่า นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 4 มีระดับความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ และครั้งที่ 5 – 6 อยู่ในระดับดี ผลเนื่องจาก ครั้งที่ 1 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการบรรยายลักษณะของบุคคล แม้จะเป็นเรื่องที่ยากแต่แนวการสอนยังเป็นแบบใหม่สำหรับนักเรียนรวมถึงการประเมินผลการเรียนของตนเองด้วย ทำให้ระดับคะแนนเฉลี่ยครั้งนี้ค่อนข้างต่ำ สำหรับการประเมินครั้งที่ 2 เนื้อหาเกี่ยวกับอาชีพที่อยากทำในอนาคต แม้ว่าคะแนนของนักเรียนจะสูงกว่าครั้งแรกแต่ยังถือว่าค่อนข้างต่ำ จากการสังเกตอาจด้านพฤติกรรมและพูดคุยกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สรุปได้ว่านักเรียนยังมิได้สนใจเรื่องอนาคตเท่าที่ควร ส่วนใหญ่จะให้ความสนใจในเรื่องของการคบเพื่อน เรื่องแฟน และเรื่องเทคโนโลยีมากกว่า จึงทำให้ขาดข้อมูลในการตัดสินใจ ไม่มีเหตุผลเพียงพอในการพูดเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต ครั้งที่ 3 เป็นการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเลย นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยในการพูดได้ค่อนข้างดีเพราะเป็นเรื่องใกล้ตัว นักเรียนสามารถค้นคว้าข้อมูลได้ทั้งจากสถานที่ท่องเที่ยวจริงและแหล่งสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต กระประเมินผลครั้งที่ 4 แตกต่างจากครั้งที่ 3 ไม่มากนักแม้จะเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวเด็ก คือ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการจับจ่ายซื้อสินค้า เนื่องจากข้อมูลส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับความเป็นไทยหรือสินค้าไทย ทำให้นักเรียนเกิดปัญหาในการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องจนขาดความมั่นใจในการพูดสื่อสารได้ สำหรับการประเมินครั้งที่ 5 และ 6 ซึ่งมีคะแนนอยู่ในระดับดีนั้น เนื่องจากเนื้อหาที่ให้เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ซึ่งได้เรียนรู้และฝึกกิจกรรมในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นแล้ว เช่น การพูดเกี่ยวกับรายการอาหารที่ตนชื่นชอบ พร้อมอธิบายวิธีการปรุง และเนื้อเรื่องที่นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อีกประการหนึ่งคือการพูดเกี่ยวกับดาราที่ตนเองชื่นชอบว่าเป็นดาราจากภาพยนตร์เรื่องใด ผู้แสดงนำประกอบด้วยใครบ้าง ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นักเรียนได้พูดคุยกับเพื่อนในชีวิตประจำวัน จึงส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กล่าวโดยสรุปคือ เนื้อหาที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ในการทดลองเพื่อให้นักเรียนฝึกฝนนั้นมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนให้สูงขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากเนื้อหาที่เหมาะสม งานปฏิบัติที่หลากหลาย และแหล่งเรียนรู้ที่ใช้จริง แต่เนื้อหาที่ใช้ฝึกปฏิบัติย่อมสัมพันธ์กับความถนัดและความสนใจของผู้เรียนด้วย หากนักเรียนที่เก่ง เช่น นักเรียนคนที่ 23 (ตารางหน้า 113) ไม่ถนัดและสนใจเรื่องกับซื้อสินค้าจึงทำให้การประเมินผลความสามารถด้านการพูดของตนเองค่อนข้างต่ำ หรือเช่นเด็กอ่อนคนที่ 14 มีความสนใจในเรื่องของดาราและ

ภาพยนตร์จึงทำให้ผลการประเมินการพูดของตนเองค่อนข้างสูง นั้นหมายความว่า นอกจากความเหมาะสมของเนื้อหาที่ให้นักเรียนได้ฝึกพูดแล้ว สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ ความถนัดและความสนใจของนักเรียนแต่ละคนด้วย

2. นักเรียนที่ได้รับการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ในระดับ ต่ำมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ในระดับ ต่ำมากที่สุด โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 แสดงว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ มีผลต่อระดับเจตคติในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้สูงขึ้น ซึ่งผลการวิจัยด้านเจตคติที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลย์ชลากรณ์ มหาพัฒน์ไทย (2548) ซึ่งพบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจาก

2.1 กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ โดยเน้นทักษะในการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา นักเรียนได้ฝึกภาษา แก่ไขแล้วฝึกซ้ำ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการประเมินวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ดังตาราง 10 และภาพประกอบ 5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนการพูดหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ในระดับที่มากที่สุด นอกจากนี้การจัดกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความประทับใจได้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิลลิส (Willis. 1996: 38-64, 109-115) เอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) และเดวีส์ (Davies. 2000: 196-197) ซึ่งกล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติต้องมีลักษณะที่หลากหลาย ดังนั้นจากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนระหว่างเรียน พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้น ตื่นเต้นกับกิจกรรมที่หลากหลาย อยากรู้ อยากเห็น อยากทำกิจกรรมที่ครูเตรียมให้ด้วยความมั่นใจจึงส่งผลให้ระดับเจตคติหลังเรียนเพิ่มขึ้นด้วย

2.2 ความสำเร็จในการทำงานปฏิบัติ จากผลคะแนนที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนที่ได้จากการทดสอบและการสังเกตพฤติกรรมขณะเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าเมื่อนักเรียนทำงานได้สำเร็จแล้วจะเกิดความภาคภูมิใจ มีความมั่นใจ และเห็นคุณค่าของสิ่งที่ตนเรียนรู้เพิ่มขึ้น กล่าวคือ ความสำเร็จในชิ้นงานที่ทำให้นักเรียนเปลี่ยนเจตคติในการเรียนเพิ่มขึ้นในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่ทำงานไม่สำเร็จ ไม่เป็นที่ประทับใจของเพื่อนและครูก็ยอมส่งให้เกิดเจตคติในทางลบได้ ดังภาพประกอบ 5 หากพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคล เช่น นักเรียนคนที่ 10 และ 13 มีเจตคติหลังการเรียนค่อนข้างต่ำเนื่องจากเป็นนักเรียนที่เรียนอ่อนวิชาภาษาอังกฤษ ทำงาน

สำเร็จหรือไม่สำเร็จ ทำให้เพื่อน ๆ และครูผู้สอนไม่ประทับใจจึงส่งผลให้มีเจตคติต่อการเรียนการพูดต่ำตามมา ส่วนนักเรียนคนที่ 11 12 และ 25 นั้นเป็นนักเรียนที่เรียนดีและชื่นชอบวิชาภาษาอังกฤษ มีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน ทำงานใดก็สำเร็จผลด้วยดีจึงส่งผลให้คะแนนเจตคตินั้นสูงขึ้นด้วย ดังนั้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ต่อการเรียนคือการเสริมแรงให้กับนักเรียน ให้เกิดความภาคภูมิใจในสิ่งที่ทำ และมีความมั่นใจในการแสดงความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ซาวิยอง (Savignon. 1992) การ์ดเนอร์ (Gardner. 1981) และออลเลอร์และคณะ (Oller; et al. 1977) ที่กล่าวว่า เจตคติกับความสำเร็จในการเรียนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กล่าวคือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จนี้จะช่วยส่งผลย้อนกลับไปสู่เจตคติด้วย โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะมีแนวโน้มของเจตคติต่อการเรียนภาษาสูงขึ้นด้วย

ข้อจำกัดในการวิจัย

การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบปัญหาระหว่างการทดลองซึ่งเป็นข้อจำกัดหนึ่งในการวิจัยอันส่งผลต่อการทำวิจัยได้ ดังนี้

1. ผู้เรียนมีเวลาเรียนที่ไม่ต่อเนื่องกันอันเนื่องจากโรงเรียนมีกิจกรรมที่จัดอยู่เป็นประจำ และกิจกรรมเพิ่มเติม ซึ่งมีผลกระทบต่อกรเรียน เช่น กิจกรรมไหว้ครู กิจกรรมวันสำคัญทางศาสนา การประชุมผู้ปกครองนักเรียน และกิจกรรมอบรมให้ความรู้ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งส่งผลต่อการเรียนอย่างต่อเนื่อง อาจทำให้นักเรียนขาดช่วงตอนในการเรียนรู้อะไรและความคงอยู่ของความรู้ที่ส่งผลต่อผลการวิจัยได้

2. ข้อจำกัดในเรื่องของเวลาเรียน (1 คาบเวลาเรียน 60 นาที) ซึ่งไม่เพียงพอต่อการทำงานปฏิบัติของนักเรียนจำนวน 30 คน โดยเฉพาะทักษะการพูดซึ่งอาจส่งผลต่อผลของการวิจัยได้ ภายหลังจากผู้วิจัยได้ขออนุญาตปรับเปลี่ยนเวลาเป็นเรียนต่อเนื่อง 2 คาบเรียน ซึ่งช่วยแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังมีปัญหาอีก 1 คาบเรียน เพราะตามหลักสูตรกำหนดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานสัปดาห์ละ 3 คาบเรียน

3. นอกจากเวลาเรียนที่จำกัดแล้วนักเรียนบางคนที่มีเวลาเรียนอย่างไม่ต่อเนื่องซึ่งเป็นเรื่องปกติที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่น การลาเรียน ไม่สบาย หรือเป็นตัวแทนของโรงเรียนที่ต้องเข้าร่วมแข่งขันทักษะรายการต่าง ๆ ซึ่งมีผลกระทบกับนักเรียนกลุ่มอ่อน ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อนจึงอาจส่งผลต่อการประเมินผลความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รวมถึงการประเมินผลอื่น ๆ อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยพบทั้งข้อดีและปัญหาในการทำวิจัย ซึ่งข้อดีก็จะส่งผลในทางบวกต่องานวิจัย หากแต่ปัญหาต้องได้รับการแก้ไขเพื่อให้งานวิจัยนั้นสำเร็จผลตาม

ความมุ่งหมาย ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะอันจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนหรือผู้ที่สนใจทำวิจัยดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดกิจกรรมต้องมีความหลากหลาย ทันสมัย และสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ ฉะนั้น ผู้สอนควรตระหนักถึงผลสูงสุดที่จะเกิดแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกฝนทักษะบ่อย ๆ เรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเพื่อเกิดการพัฒนาทักษะจนกลายเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองได้ (Autonomous learners)

1.2 ทักษะการพูดเป็นทักษะการนำเสนอความคิดหรือสิ่งที่ต้องการ (Productive skill) เป็นทักษะต่อเนื่องจากทักษะการฟังของมนุษย์ที่เกิดการเรียนรู้และพูดนำเสนอสิ่งที่คิดหรือต้องการได้ หากแต่การพูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นย่อมเกิดปัญหาได้ ดังนั้นการให้เด็กฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ควรควรคำนึงถึงเวลาที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการฝึกปฏิบัติ รวมถึงผลสำเร็จของงานที่จะได้รับด้วย

1.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมปฏิบัติที่จัดให้ต้องเน้นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มมากกว่ากิจกรรมเดี่ยว เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รู้จักใช้ภาษา สำนวนต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา

1.4 จากข้อจำกัดในการวิจัยที่กล่าวข้างต้น ทำให้ทราบถึงปัญหาและข้อจำกัดของการทำวิจัย ดังนั้น ผู้ที่สนใจทำวิจัยควรมีการวางแผนเตรียมการ หาแนวทางป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นให้กระทบต่อการผลการวิจัยน้อยที่สุด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับนักเรียนในระดับที่ต่ำกว่า เช่น ระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 หรือช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้เนื้อหาและรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมกับระดับชั้น เพราะเด็กเล็กที่เริ่มเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นวัยที่มีความรู้ความจำดี หากได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศควบคู่กับภาษาไทยอาจส่งผลต่องานวิจัยได้

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เช่น การสอบแบบโครงการ (Project work) หรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) เป็นต้น เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า และนำประโยชน์ไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีเดชา.
- กัลย์ชลากรณ์ มหาพัฒนาไทย. (2548). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธนบุรีเทพีพลารักษ์ เขตธนบุรี*. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2544). *การวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวแปรด้วย SPSS for Windows*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา เข้มมณี. (2545). *แนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้*. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 27(1): 42-50.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โดเดียนส์โตร์.
- เพราพรรณ เปลียนภู. (2540). *จิตวิทยาทางการศึกษา Educational Psychology*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: เจริญผลการพิมพ์.
- พัชรี วิจิตรไพศาล. (2548). *การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พันธนิย์ วิหคโต. (2546, กันยายน). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. *วารสารวิชาการ*. 6(9): 24-29.
- ระวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). *การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์*. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- ล้วน; อังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน.

- ลัดดาวัลย์ อาร์มพร. (2547). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณิ โตสงวน. (2530). *การใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งเน้นงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเกษตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). *การประเมินผลการเรียน*. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). *เจตคติ*. กรุงเทพฯ: ดี ดี บุ๊คส์โตร์.
- ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. (2532). *ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สอรัญ มากบุญ. (2530). *ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียน*. *วารสารศึกษาศาสตร์*. 3(8): 7-11.
- สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ. (2539). *ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา ราชายนต์. (2551). *ผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Abidin, Z.; & Mohamad J. B. (1997). A Task-Based Approach to Project Work. *The English Teacher. An International Journal*. 2(2): 12-19
- Anastasi, A. (1976). *Psychological Testing*. New York: Macmillan.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. 4th ed. New York: Longman.

- Brumfit, C. (1984). *Communicative Methodology in Language Teaching*. New York: Cambridge University Press.
- Byrn, D. (1987). *Teaching Oral English*. New York: Longman.
- Candlin, C. (1987). *Language Learning Task*. London: Cambridge University Press.
- Coleman, H. (1987). "Little Tasks Make Large Return: Task-Based Language Learning in Large Crowds," in *Language Learning Tasks*. Edited by Candlin, N.C. & Murphy, D. p. 121-145. Lancaster: Prentice Hall International and Lancaster University.
- Darley, J. M., Glucksberg, S.; & Ronald A. K. (1991). *Psychology*. 5th ed. New Jersey: Printice Hall International Inc.
- Doughty, C.; & Pica, T. (1986, June). Information Gap Tasks: Do They Facilitate Second Language Acquisition?. *TESOL Quarterly*. 20(2): 305-325.
- Ellis, R. (2003). *Task-based Language Learning and Teaching*. New York: Oxford University Press.
- Finocchiaro, M.; & Brumfit, C. (1983). *The Functional Notional Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.
- Gardner, R. C.; & Lambert, W. E. (1972). *Attitude and Motivation in Second Language Learning*. Massachusetts: Newbury Publishing House.
- Gleitman, H. (1992). *Basic Psychology*. 3rd ed. New York: W. W. Norton & Company.
- Good, C. V. (1959). *Dictionary of Education*. 2nd ed. New York: McGraw Hill.
- Heaton, J. B. (1990). *Classroom Testing*. New York: Longman.
- Hilgard, E. R. (1962). *Introduction of Psychology*. New York: Harcourt Brace.
- Kerlinger, F. N. (1986). *Foundation of Behavioral Research*. 3rd ed. Chicago: Holt, Rinehart and Winstay Inc. Press.
- Klein, W. (1990). *Second Language Acquisition*. London: Cambridge University Press.
- Krashen, S. D. (1981). *Second Language Acquisition and Second Language Learning*. Oxford: Pergamon.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching: An Introduction*. New York: Cambridge University Press.
- Littlewood, W. (1984). *Foreign and Second Language Learning*. New York: Cambridge University Press.
- Luoma, S. (2004). *Assessing Speaking*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lynch, S. (1997). *Communicative in the Language Classroom*. Oxford: Oxford University Press.
- Murphy, J. (2003, October). Task-based Learning: The Interaction between Tasks and

- Learners. *ELT Journal*. 57(4): 352-360.
- Nunan, D. (1989). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (2002). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oller, J. W. (1979). *Language Test at School*. London: Longman.
- Paulston, C. B.; & Bruder, M. N. (1976). *Teaching English as a Second Language: Techniques and Procedures*. Cambridge: Winthrop Publishers.
- Paulston, C. B. (1979). *Teaching English as a Second Language: Techniques and Procedures*. Massachusetts: Cambridge University Press.
- Revel, J. (1995). *Teaching Techniques for Communicative English*. London: McGraw Hill.
- Richard, J.; et.al. (1993). *Language Dictionary of Applied Linguistics*. London: Longman.
- Savignon, S. J. (1972). *Communicative Competence: An Experiment in Foreign Language Teaching*. Philadelphia: Centre for Curriculum development.
- Savignon, S. J. (1997). *Communicative Competence Theory and Classroom Practice*. New York: McGraw Hill.
- Scott, R. (1981). *The Four Skills in Communicative Language Teaching: Speaking Communication in the Classroom*. London: Longman.
- Scrivener, J. (1994). *Learning Teaching: A Guide-Book for English Language Teachers*. Oxford: Heineman.
- Shumin, K. (1997, July-September). Factors to Consider: Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities. *Forum*. 35(3): 8 Retrieved September 24, 2006, from <http://exchanges.state.gov/forum/vols/vol35/no3/p8.htm>.
- Taylor, B. P. (1983, March). Teaching ESL: Incorporating Communicative Student-Centered Component. *TESOL Quarterly*. 17(1): 69-83.
- Underhill, N. (2000). *Testing Spoken Language*. New York: Cambridge University Press.
- Vendabosi, M. (2002). Problems in Speaking English. *Ratjabhat Krung Kao Academic Journal*. 8(15): 2545.
- Weir, C. J. (1993). *Understanding and Developing Language Tests*. London: Prentice Hall.
- Willis, J. (1996). *A Framework for Task-Based Learning*. Edinburgh: Longman.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้
- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

รายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการ เรียนรู้ที่	ชั่วโมง ที่	หัวข้อ	หน้าที่ทางภาษา	โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	งานปฏิบัติ
1	1-6	My favorite people	การบรรยายลักษณะ บุคคลที่ชื่นชอบ Describing people's appearance	- What is he/she like? - He/She has long black hair. - He/She is tall.	รูปภาพ พร้อมเขียน และพูด บรรยาย ลักษณะ บุคคลที่ตน ชื่นชอบ
2	7-12	What would you like to be in the future?	การให้ข้อมูลและบอก เหตุผล Giving information and reasons	- What would you like to be? - What do you do? - I would like to be .. - I like working in an office	เขียนและ พูดบรรยาย เกี่ยวกับ อาชีพที่ อยากทำใน อนาคต พร้อมให้ เหตุผล
3	13-18	Tourist attractions in Loei	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยว Asking and giving information about tourist places	- Where is the? - How far is it from to? - How long does it take to get? - How can I get there? - What's the weather like? - It's about five kilometers. - It takes about 15 minutes. - There is / are	แผนพับ แนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยวที่ น่าสนใจใน จังหวัดเลย

แผนการ เรียนรู้ที่	ชั่วโมง ที่	หัวข้อ	หน้าที่ทางภาษา	โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	งานปฏิบัติ
4	19-24	At the weekend market	การให้ความช่วย เหลือ การถามราคา และการตัดสินใจ - Offering help - Asking for prices - Making decision	- May I help you? - Do you have a medium size? - Can you discount? - How much....? - It costs 199 baht. - I think I'll take / leave it.	รายการ สินค้าพร้อม ราคาที่จะ ขาย พร้อม แสดง บทบาท สมมติการ ซื้อและขาย
5	25-30	What do we need?	อธิบายขั้นตอนการ ทำอาหาร Giving instructions	- What do we need to make? - How much do you want? - How many do you want? - Break three eggs into the bowl.	แผนภาพ อธิบาย ขั้นตอนการ ทำอาหาร และสาธิต การทำ อาหาร
6	31-36	My favorite movies	การบรรยายสิ่งที่ชอบ และไม่ชอบเกี่ยวกับ ภาพยนตร์ Describing likes and dislikes	- What kind of movies do you like? - I like action movies. - I like the scene of action movies. - Mum is an actor.	สร้าง โปสเตอร์ ภาพยนตร์ ที่สร้างเอง พร้อม นำเสนอใน ห้องเรียน

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 31101)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง My favorite people

เวลา 6 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์ปลายทาง

เขียนและพูดบรรยายลักษณะของบุคคลที่ตนชื่นชอบได้

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของบุคคลได้
2. อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง
3. พูดและเขียนประโยคตามโครงสร้างทางภาษาที่กำหนดได้ถูกต้อง
4. เขียนและพูดบรรยายเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลได้

2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary: appearance, face, height, build, complexion

Structure: - What is he / she like?

- He / She is tall.

- He / She has short black hair.

Function: Describing people's appearance

3. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task)

1. นักเรียนเล่นเกมสเกตภาพ(Composite Sketch) จากคอมพิวเตอร์พร้อมกันทั้งห้องเรียน
2. ครูนำเสนอภาพบุคคลสำคัญหรือดารา พร้อมถามคำถามเพื่อทบทวนคำศัพท์

Look at this picture. Do you know his/her name?

What is he/she? What is he/she like? etc.

3. แจกใบงานที่ 1 (Task 1) พร้อมอธิบายคำสั่งในการทำกิจกรรม
4. ครูสอนคำศัพท์ใหม่เพิ่มเติม พร้อมให้นักเรียนฝึกออกเสียงและใช้ในประโยค

ขั้นปฏิบัติงาน (During-task)

5. นักเรียนทำกิจกรรมตามใบงานที่ 2 (Task 2)
6. นักเรียนค้นคว้าคำศัพท์เพิ่มเติมจากเอกสารอื่นหรือใบงานที่นักเรียนได้ทำไปแล้ว

7. นักเรียนพูดเพื่อนำเสนอผลงานเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับการบรรยายลักษณะของบุคคล จากกิจกรรมในใบงานที่ 2

ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)

ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis)

8. นักเรียนและครูร่วมกันวิเคราะห์ถึงปัญหาในการทำกิจกรรม ทั้งคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา และหาทางแก้ไขร่วมกัน

9. นักเรียนนำเสนอปัญหาและแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้น โดยมีครูคอยให้ความช่วยเหลือ

ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice)

10. นักเรียนทำกิจกรรมในใบงานที่ 3 (Task 3) โดยให้หาภาพดาราหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองชื่นชอบติดลงบนกระดาษชาร์ตแข็งพร้อมเขียนบรรยายลักษณะของบุคคลดังกล่าวในหัวข้อ "My Favorite Person"

11. นักเรียนทุกคนติดผลงานตนเองบนกระดาน

12. นักเรียนพูดนำข้อมูลของตนเองเป็นรายบุคคลโดยให้เพื่อนในห้องทายว่าข้อมูลดังกล่าวนั้นตรงกับภาพใด

4. สื่อการเรียนรู้

1. เกมสเกตภาพ Composite Sketch
2. รูปภาพดารา หรือบุคคลสำคัญ
3. ใบงานที่ 1 - 3

5. การวัดผลประเมินผล

1. ประเมินผลจากงานที่ได้ปฏิบัติ
2. ประเมินการสังเกตพฤติกรรมการพูด

6. กิจกรรมเสนอแนะ

อาจนำเสนอผลงานภาพในกลุ่มเพื่อประหยัดเวลาในการทำกิจกรรมก็ได้

7. บันทึกผลหลังการสอน

1. ผลการสอน

.....
.....
.....

2. ปัญหา / อุปสรรค

.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

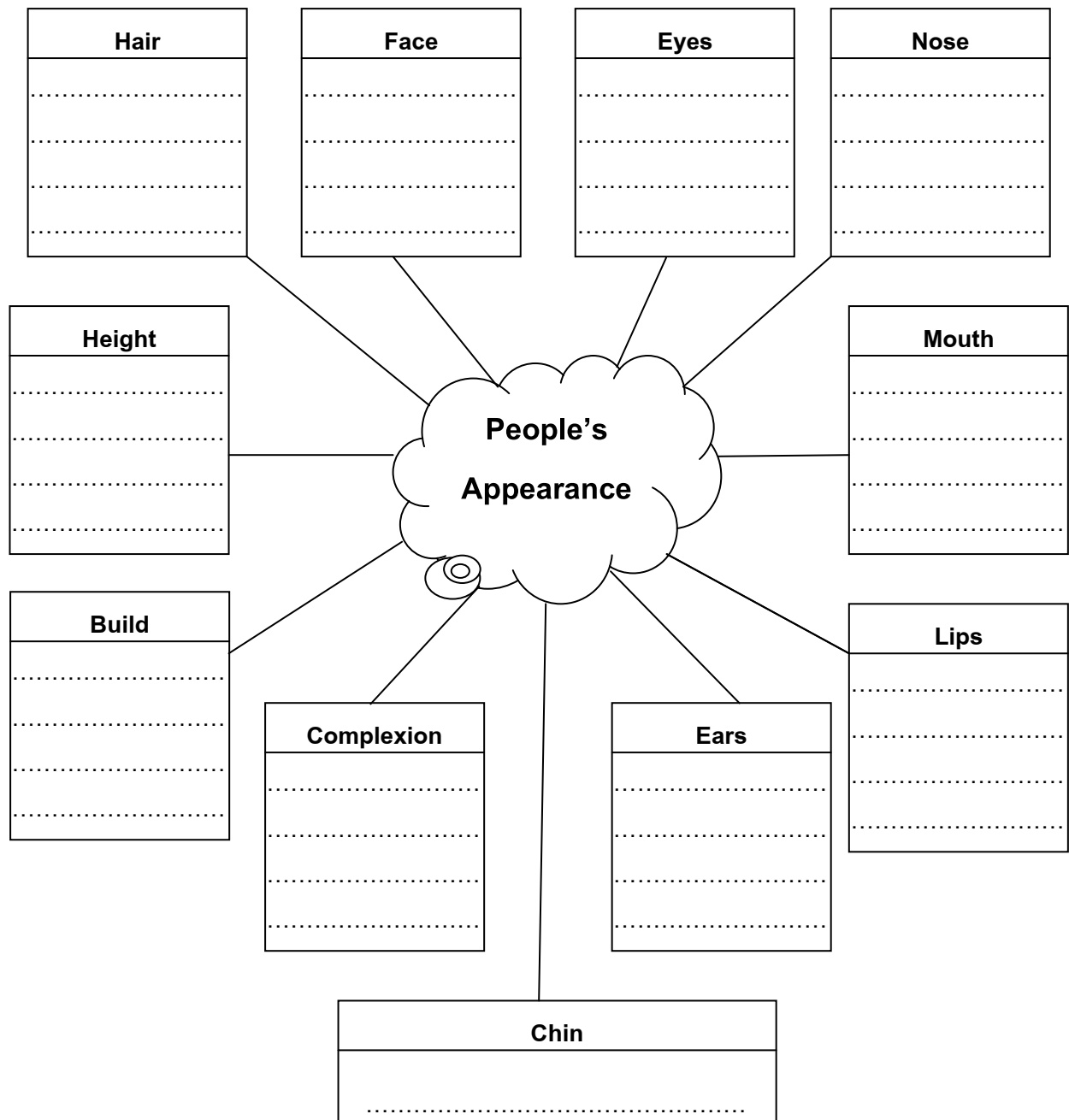
(นายทองใบ ทองภูบาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task 1

Directions: Group the vocabulary in the right box.

short long curly straight round oval square narrow round
 almond pointed round flat long small medium large full
 thick thin small medium sticking out pointed double pale
 tan dark tall short medium-height thin slender well-built
 plump overweight muscular

Task 2

Directions: Color the following picture and describe his/her appearance.

.....

.....

.....

.....

.....

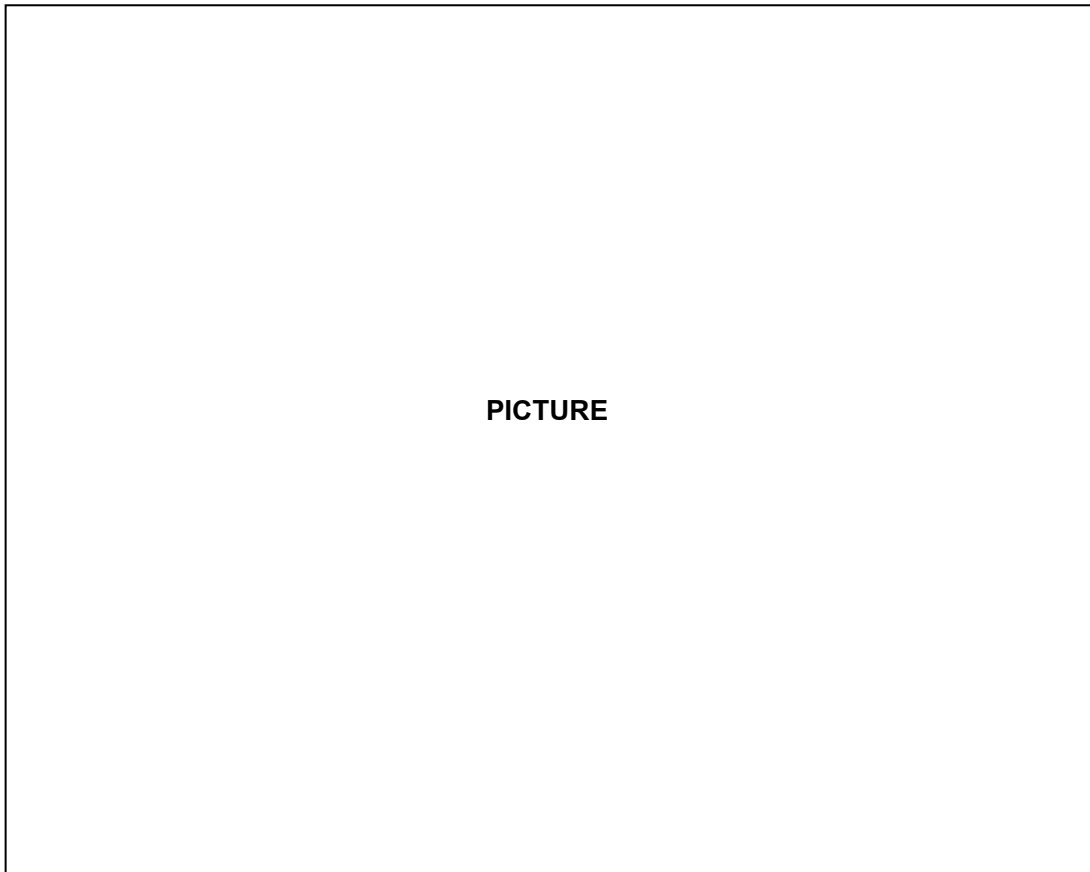
.....

.....

.....

Task 3

Directions: Attach the picture of your favorite person, describe his / her appearance and present him / her to the class.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 31101)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Tourist attractions in Loei

เวลา 6 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์ปลายทาง

เขียนและพูดบรรยายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเลยได้

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้
2. อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง
3. พูดและเขียนประโยคตามโครงสร้างทางภาษาที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
4. เขียนและพูดบรรยายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้

2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary: attraction, tourist, national park, boundary, distance, climate

- Structure:
- Where is Loei province? It is in the northeast.
 - How far is it from to? It's about 15 kilometers.
 - How long does it take to get? It takes 15 minutes.
 - How can I get there?
 - What is the weather like? It is cool.

Function: Asking and Giving information about tourist places

3. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task)

1. ครูชูแผนที่ประเทศไทยพร้อมถามคำถาม
 - What is this? (Map of Thailand)
 - Where is Loei province? etc.
2. ครูสอนคำศัพท์ใหม่ พร้อมให้นักเรียนออกเสียงและการใช้ในประโยค
3. ครูสอนโครงสร้างทางภาษาและให้นักเรียนฝึกการใช้ในประโยค
4. ครูแจกใบงานที่ 1 (Task 1) โดยให้นักเรียนอ่านข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดเลย แล้วกรอก

ข้อมูลในกิจกรรมที่กำหนดให้

ขั้นปฏิบัติงาน (During-task)

5. นักเรียนทำกิจกรรมตามใบงานที่ 2 (Task 2) ซึ่งเป็นงานกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน โดยให้นักเรียนเลือกสถานที่ท่องเที่ยว (Attractive places) ในจังหวัดเลยมา 1 แห่ง
6. นักเรียนอ่านข้อมูลเพิ่มเติมจากเอกสาร หนังสือ หรือเว็บไซต์ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเลย
7. ให้นักเรียนตอบคำถามให้ครบทุกข้อ (Gap filling)
8. วาดแผนที่ประกอบข้อมูลของสถานที่ดังกล่าวแล้วนำเสนอเพื่อนในห้องเรียน

ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)

ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis)

9. นักเรียนและครูร่วมกันวิเคราะห์ถึงปัญหาในการทำกิจกรรม ทั้งคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา และหาทางแก้ไขร่วมกัน
10. นักเรียนนำเสนอปัญหาและแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้น โดยมีครูคอยให้ความช่วยเหลือ

ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice)

11. ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มตั้งกิจกรรมในภาระงานที่ 3 (Task 3) โดยให้นักเรียนออกแบบแผ่นพับ (Brochure) เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเลยกลุ่มละ 1 ชิ้นงาน
12. นักเรียนศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมตามเอกสาร แผ่นพับ หรือเว็บไซต์ รวมถึงรูปแบบในการทำแผ่นพับ โดยให้บรรจุข้อมูลให้ครบถ้วนตามรูปแบบ
13. สร้างชิ้นงานพร้อมนำเสนอผลงานในชั้นเรียน

4. สื่อการเรียนรู้

1. แผนที่
2. แผ่นพับ
3. กระดาษชาร์ต
4. ปากกาเมจิก/ปากกาเคมี
5. เว็บไซต์แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวจังหวัดเลย
6. ใบงานที่ 1 - 3

5. การวัดผลประเมินผล

1. ประเมินผลจากงานที่ได้ปฏิบัติ
2. ประเมินการสังเกตพฤติกรรม การพูด

6. กิจกรรมเสนอแนะ

- ควรแนะนำเว็บไซต์เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวังเลยให้นักเรียนได้ศึกษาข้อมูลล่วงหน้าก่อนปฏิบัติงานจริง

- สอนหรือให้เวลานักเรียนเพิ่มเติมในการทำแผ่นพับ

7. บันทึกผลหลังการสอน

1. ผลการสอน

.....

.....

.....

2. ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

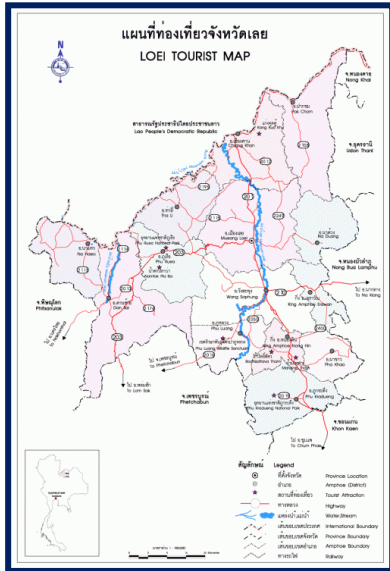
ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นายทองใบ ทองภูบาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task 1

Reading: Information of Loei Province

Loei province - the city of the sea of mountains, coldest place in Siam, and beautiful flowers of three seasons - is located in the northeastern part of Thailand. It has an area of 11,424 square kilometers (equivalent to 7.14 million rai of land). Loei Province is 520 kilometers from Bangkok.

The climate is quite cold all over the year. There are 14 districts (Tambon) in Loei province: Muang, Wang Saphung, Phu Kradueng, Chiang Khan, Pak Chom, Tha Li, Phu Ruea, Dan Sai, Na Haeo, Na Duang, Phu Luang, Pha Khao, Erawan and Nong Hin.

Its boundary is as follows:

To the north: the Khong and Heung Rivers and Laos

To the south: Khon Kaen and Phetchabun Provinces

To the east: Nong Bua Lamphu, Udon Thani, Nong Khai and Khon Kaen Provinces

To the west: Phitsanulok Province

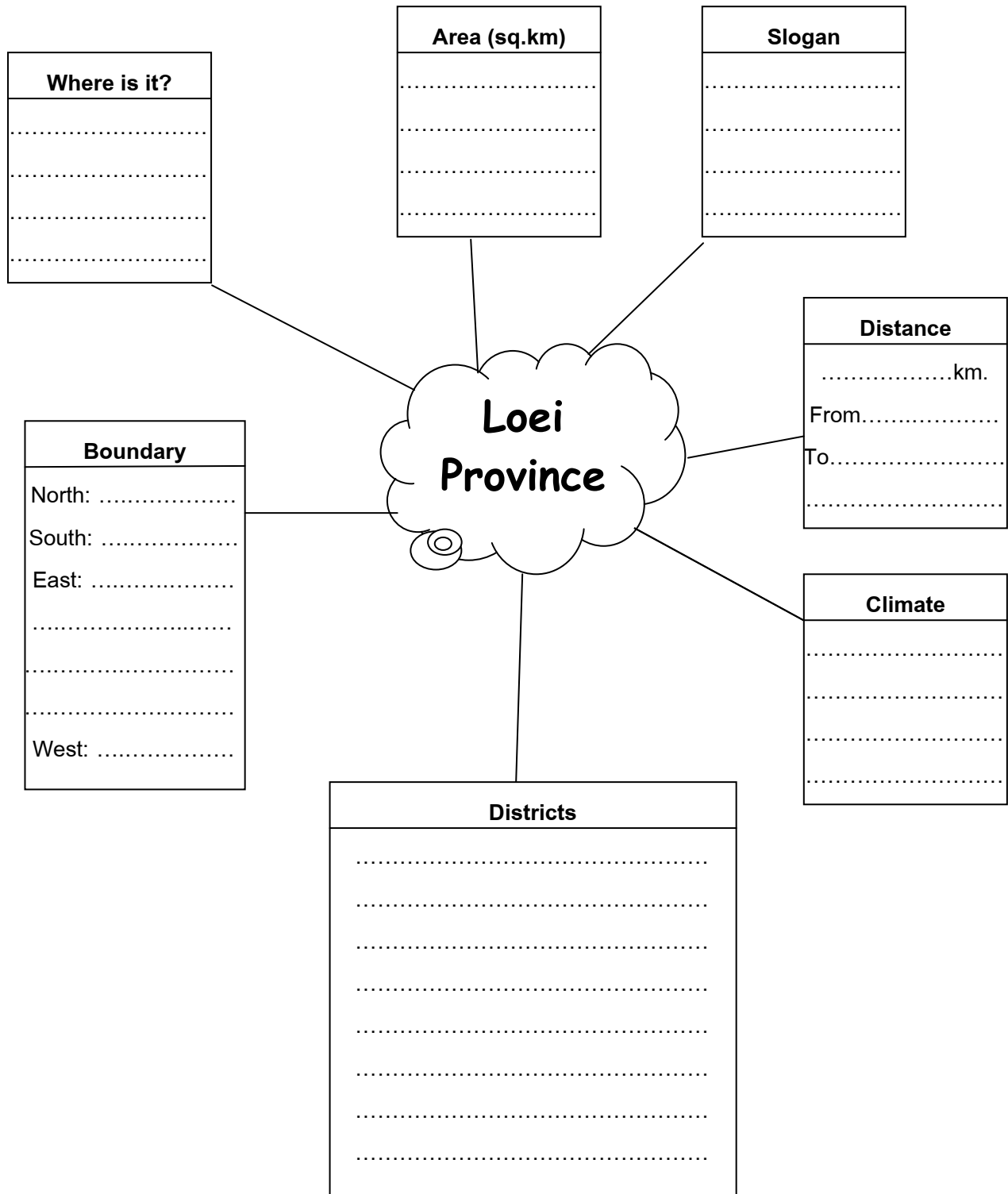
There are a lot of tourist places in Loei province; for example:

1. Phu Kradueng National Park
2. Phu Ruea National Park
3. Phu Luang National Park
4. Phu Luang Wildlife Sanctuary
5. Suan Hin Pha Ngam or Thailand's Kunming
6. Phrathat Si Song Rak

etc.

Directions: Read the passage and complete the mind-mapping below.

A decorative banner with a ribbon-like border containing the text "Task 2" in a bold, sans-serif font.

- Directions:**
1. In a group of five to six, choose one of the tourist attractions in Loei.
 2. Read its information from the brochures or the websites and fill in the information in the space below.
 3. Draw a map of that place in the chart with some important information.
 4. Present it to the class.

Answer the following questions.

1. The tourist attraction:

.....

2. Location:

.....

3. Distance:

.....

4. Travelling time:

.....

5. Interesting places:

.....

.....

.....

.....

A decorative banner with a central rectangular box containing the text "Task 3". The banner has a ribbon-like shape with pointed ends and a slight shadow effect.

Task 3

Group work: Brochure**Directions:**

1. In group of five to six, choose one of the tourist attractions in Loei you prefer.
2. Find its information from the books, brochures and websites including pictures, location, distance, how to get there, activities, sight-seeing, etc.
3. Produce the brochure to introduce the tourist attraction.
4. Report to the class.

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
(Pre-test and Post-test)

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แบบทดสอบก่อนการเรียนรู้ (Pre-test)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงงามวิทยา อ.ด่านซ้าย จ.เลย

คำชี้แจง

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยครูเป็นผู้สัมภาษณ์พูดคุยเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยก่อนการทดสอบ ซึ่งในตอนนี้ผู้ประเมินจะไม่มีการประเมินผลให้นำหนักคะแนนแก่นักเรียน ใช้เวลาสัมภาษณ์พูดคุยคนละ 2-3 นาที

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนเป็นรายคู่ โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาโต้ตอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นพร้อมหาข้อสรุปร่วมกัน ใช้เวลาในการสนทนาโต้ตอบคู่ละไม่เกิน 5 นาที

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ตอนที่ 1

คำชี้แจง

ผู้สัมภาษณ์พูดคุยกับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยก่อนการทดสอบ กำหนดเวลาคนละ 2-3 นาที โดยใช้คำถามดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างคำถาม

1. Hello, How are you today?
 2. Where are you from? How far is it?
 3. How do you go to school?
 4. What do you do in your free time?
 5. What subject do you like to study?
 6. Do you like English?
 7. Are you happy when you study English?
 8. How many people are there in your family?
 9. Do you have brothers or sisters?
 10. Do you have pets?
 11. What kind of pets do you like?
- etc.

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ตอนที่ 2

คำชี้แจง

ให้นักเรียนแต่ละคู่พูดถามตอบ อธิบาย ให้เหตุผล และหาข้อสรุปร่วมกันว่าจะกำหนดแผนการอย่างไรเกี่ยวกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้ โดยกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมคู่ละไม่เกิน 8 นาที

สถานการณ์: ในเดือนหน้าจะมีอาสาสมัครซึ่งเป็นผู้หญิงจำนวน 1 คน ชื่อว่าเจนนิเฟอร์(Jennifer) ซึ่งเดินทางมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา โดยจะมาเรียนรู้วัฒนธรรมและวิถีความเป็นอยู่ของเราเป็นเวลา 3 สัปดาห์ หากแต่เพื่อนอีกคนหนึ่งยังไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน โดยให้อีกฝ่ายพูดบรรยายรูปร่างลักษณะให้ฟัง พร้อมร่วมกันวางแผนว่าจะทำกิจกรรมต่อไปนี้อย่างไร เพื่อให้เขาเกิดความประทับใจระหว่างที่พักอยู่กับเราที่โรงเรียน

กิจกรรม: สมมติให้นักเรียนทั้งสองคนเป็น A และ B โดยสนทนาโต้ตอบดังต่อไปนี้

1. พูดถามตอบเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของเจนนิเฟอร์
2. แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเลยให้แก่เจนนิเฟอร์
3. สินค้าและแหล่งจับจ่ายซื้อของที่ใกล้โรงเรียน
4. การเตรียมรายการอาหารสำหรับเจนนิเฟอร์

แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

สำหรับวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 31101

SPEAKING TEST:

Situation:

Next month, Jennifer, a volunteer from the United States, is coming to Thailand. She will stay with us for three weeks. She wants to learn Thai culture and ways of life. One of your friends was informed about Jennifer's information; you have to ask him / her to explain what she is like. You all discuss and plan what activities you should do, where you will take her to visit and shop in Loei, and what kind of Thai food you will teach her how to cook.

Activities: Two of you are talking about the following activities.

1. **Talk about Jennifer's appearance.**
 - Height, build, face, hair style, complexion
2. **Introduce the tourist attraction in Loei for Jennifer to visit.**
 - Where it is, distance, how long and how to get there, interesting places
3. **Introduce the local shop for Jennifer to buy some souvenirs.**
 - Where it is, what items, prices, how to get there
4. **Prepare a Thai dish for her.**
 - What to cook, ingredients, how to cook it

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แบบทดสอบหลังการเรียนรู้ (Post-test)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังโพรงงามวิทยา อ.ด่านซ้าย จ.เลย

คำชี้แจง

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยครูเป็นผู้สัมภาษณ์พูดคุยเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยก่อนการทดสอบ ซึ่งในตอนนี้ผู้ประเมินจะไม่มีการประเมินผลให้นำหนักคะแนนแก่นักเรียน ใช้เวลาสัมภาษณ์พูดคุยคนละ 2-3 นาที

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนเป็นรายคู่ โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาโต้ตอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นพร้อมหาข้อสรุปร่วมกัน ใช้เวลาในการสนทนาโต้ตอบคู่ละไม่เกิน 5 นาที

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ตอนที่ 1

คำชี้แจง

ผู้สัมภาษณ์พูดคุยกับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยก่อนการทดสอบ กำหนดเวลาคนละ 2-3 นาที โดยใช้คำถามดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างคำถาม

1. Hello, How are you today?
 2. Where are you from? How far is it?
 3. How do you go to school?
 4. What do you do in your free time?
 5. What subject do you like to study?
 6. Do you like English?
 7. Are you happy when you study English?
 8. How many people are there in your family?
 9. Do you have brothers or sisters?
 10. Do you have pets
 11. What kind of pets do you like?
- etc.

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ตอนที่ 2

คำชี้แจง

ให้นักเรียนแต่ละคนตอบ อธิบาย ให้เหตุผล และหาข้อสรุปร่วมกันว่าจะกำหนดแผนการอย่างไรเกี่ยวกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้ โดยกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมคู่ละไม่เกิน 8 นาที

สถานการณ์: ในเดือนหน้าจะมีอาสาสมัครซึ่งเป็นผู้ชายชาวแคนาดาจำนวน 1 คน ชื่อว่า แม็กซ์ (Max) ซึ่งเดินทางมาจากประเทศแคนาดา โดยจะมาเรียนรู้วัฒนธรรมและวิถีความเป็นอยู่ของเราเป็นเวลา 3 สัปดาห์ หากแต่เพื่อนอีกคนหนึ่งยังไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน โดยให้อีกฝ่ายพูดบรรยายรูปร่างลักษณะให้ฟัง พร้อมร่วมกันวางแผนว่าจะทำกิจกรรมต่อไปนี้อย่างไร เพื่อให้เขาเกิดความประทับใจระหว่างที่พักอยู่กับเราที่โรงเรียน

กิจกรรม: สมมติให้นักเรียนทั้งสองคนเป็น A และ B โดยสนทนาโต้ตอบดังต่อไปนี้

1. พูดถามตอบเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของแม็กซ์
2. แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเลยให้แก่แม็กซ์
3. สินค้าและแหล่งจับจ่ายซื้อของที่ใกล้โรงเรียน
4. การเตรียมรายการอาหารสำหรับแม็กซ์

แบบทดสอบหลังเรียน (Post-test)

สำหรับวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 31101

SPEAKING TEST:

Situation:

Next month, Max, a volunteer from Canada, is coming to Thailand. He will stay with us for three weeks. He wants to learn Thai culture and ways of life. One of your friends was informed about Max's information; you have to ask him / her to explain what he is like. You all discuss and plan what activities you should do, where you will take him to visit and shop in Loei, and what kind of Thai food you will teach him how to cook.

Activities: Two of you are talking about the following activities.

1. **Talk about Max's appearance.**
 - Height, build, face, hair style, complexion
2. **Introduce the tourist attraction in Loei for Max to visit.**
 - Where it is, distance, how long and how to get there, interesting places
3. **Introduce the local shop for Max to buy some souvenirs.**
 - Where it is, what items, prices, how to get there
4. **Prepare a Thai dish for him.**
 - What to cook, ingredients, how to cook it

ภาคผนวก ค

- แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง

ผู้ประเมินให้ระดับคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ตรงกับความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด โดยพิจารณาองค์ประกอบและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน รายการประเมิน	1	2	3	4	5
สื่อความหมายได้ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้	การสื่อความหมายส่วนใหญ่ไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการเข้าใจและไม่ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	การสื่อความหมายส่วนใหญ่ชัดเจนและเข้าใจ มีบางประเด็นไม่ตรงกับเนื้อเรื่อง	สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจนและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	สื่อความหมายได้ชัดเจนและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด
ความคล่องแคล่วในการพูด	พูดช้ามาก หรือพูดไม่ได้เลย ไม่มี ความมั่นใจในการพูด และสำเนียงการพูดไม่เป็นธรรมชาติ	พูดค่อนข้างช้า ติดขัดมาก แต่มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีการเน้นเสียง	พูดค่อนข้างช้า ติดขัดบ้างในบางครั้ง มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ มีการเน้นเสียงสูงต่ำบ้าง	พูดค่อนข้างคล่องแคล่ว และมีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติแม้จะไม่ใกล้เคียงเจ้าของภาษา แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง มีการเน้นเสียงสูงต่ำ	พูดได้คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติ ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา มีการเน้นเสียงสูงต่ำ
การใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับเรื่องที่พูด	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ผิดมาก ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้	ใช้คำศัพท์ สำนวน ไหวพริบจำกัดมาก ไม่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด ทำให้เกือบไม่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง	ใช้คำศัพท์ สำนวน ได้มากพอ มีบางครั้งเลือกใช้คำผิด แต่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ดีพอใช้ในการพูด	ใช้คำศัพท์ สำนวน ได้มากพอและค่อนข้างถูกต้องมีความชัดเจน สอดคล้องกับเรื่องที่พูด ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ค่อนข้างถูกต้อง	ใช้วงคำศัพท์ สำนวน ได้มาก และชัดเจน และใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง เหมาะสมตลอดการพูดทั้งหมด

ปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถของ ฮีทตัน (Heaton. 1990: 61-79) ออลเลอร์ (Oller. 1979: 320-321) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 22-28) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 80)

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
(สำหรับนักเรียนประเมิน)

ประเมินครั้งที่..... วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

ชื่อ-นามสกุล..... ชั้น.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเอง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับความสามารถของตนเอง ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับดังนี้

- ระดับคะแนน 5 หมายถึง ดีมาก
4 หมายถึง ดี
3 หมายถึง พอใช้
2 หมายถึง เกือบพอใช้
1 หมายถึง ควรปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ความสามารถในการพูดสื่อความหมาย					
1.1 ข้าพเจ้าเข้าใจในประเด็นที่พูด					
1.2 ข้าพเจ้าสามารถพูดสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน					
1.3 ข้าพเจ้าสามารถพูดโต้ตอบได้อย่างตรงประเด็น					
2. ความคล่องแคล่วในการพูด					
2.1 ข้าพเจ้าสามารถพูดโต้ตอบได้ทันที					
2.2 ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในสิ่งที่พูด					
2.3 ข้าพเจ้าสามารถพูดออกเสียงได้อย่างถูกต้องใกล้เคียงเจ้าของภาษา					
3. ความถูกต้องในการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษา					
3.1 ข้าพเจ้าเลือกใช้คำศัพท์ และสำนวนได้อย่างหลากหลาย					
3.2 ข้าพเจ้าเลือกใช้คำศัพท์ และสำนวนได้อย่างถูกต้องสอดคล้องกับเรื่องที่พูด					
3.3 ข้าพเจ้าสามารถใช้โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้อง					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

**แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
(สำหรับครูผู้สอนประเมิน)**

ประเมินครั้งที่..... วันที่.....เดือน.....ปี..... พ.ศ.....

ชื่อ-นามสกุล..... ชั้น.....

คำชี้แจง สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนขณะทำงานปฏิบัติ
ในชั้นเรียน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก
มากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับคะแนน 5 หมายถึง มีพฤติกรรมมากที่สุด
4 หมายถึง มีพฤติกรรมมาก
3 หมายถึง มีพฤติกรรมปานกลาง
2 หมายถึง มีพฤติกรรมน้อย
1 หมายถึง มีพฤติกรรมน้อยที่สุด

รายการพฤติกรรม	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. มีความเข้าใจในประเด็นและพูดโต้ตอบได้					
2. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว					
3. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงถูกต้องใกล้เคียงเจ้าของภาษา					
4. นักเรียนสามารถใช้ท่าทางประกอบการพูดสื่อความหมายได้เหมาะสม					
5. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ และสำนวนในการสื่อสารได้เหมาะสมตามสถานการณ์					
6. นักเรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสม					
7. นักเรียนสามารถคิดแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาในการทำกิจกรรมได้อย่างรวดเร็ว					
8. มีความกระตือรือร้น รับผิดชอบ และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการสอบถามความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้เรียนตลอดจนการเห็นคุณค่าและประโยชน์ทั้งด้านดีและไม่ดีที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อแล้วให้เลือกตอบตามความเห็นและความรู้สึกที่แท้จริงของผู้เรียนต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คำตอบของผู้เรียนจะไม่มีถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อการสอบของผู้เรียนแต่ประการใด ทั้งนี้คำตอบทั้งหมดจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับ โดยจะนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ฉะนั้นให้ผู้เรียนตอบทุกข้อด้วยความสบายใจ และแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

2. วิธีตอบแบบสอบถาม กรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้เรียนมากที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น ซึ่งในแต่ละข้อของแบบสอบถามจะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากที่สุด
ระดับ 4	เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาก
ระดับ 3	ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งก็ตรง บางครั้งก็ไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน
ระดับ 2	ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาก
ระดับ 1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากที่สุด

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้ามีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในชั่วโมงเรียนเป็นอย่างดี					
2. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ครูสอนในชั่วโมงเรียน					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ					
4. กิจกรรมที่ครูสอนทำให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกทางภาษาได้อย่างเต็มที่					
5. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ					
6. กิจกรรมที่ครูสอนมีประโยชน์ต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
7. กิจกรรมที่ครูให้ปฏิบัติทำให้ข้าพเจ้าไม่ยากเรียนภาษาอังกฤษ					
8. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจ และภูมิใจที่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้มากขึ้น					
9. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้า					
10. ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมบุคคลที่พูดภาษาอังกฤษได้เก่ง ๆ และจะพยายามทำให้ได้เช่นนั้น					
11. เมื่อเทียบกับทักษะภาษาอื่น ๆ แล้ว ข้าพเจ้าชอบทักษะการพูดมากกว่า					
12. ข้าพเจ้าได้หาเวลาว่างอื่น ๆ ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ					
13. ข้าพเจ้าไม่ชอบวิชาการพูดภาษาอังกฤษเลยเพราะกังวลเรื่องการออกเสียง					
14. ถ้าเลือกเรียนได้ข้าพเจ้าจะไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษ					
15. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมที่ครูมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงดี					
รวม					

ภาคผนวก ง

- ผลคะแนนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง
- ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการประเมินโดยกรรมการ 2 คน
- ผลคะแนน t-test ของนักเรียนโดยแยกตามกลุ่ม
- ผลคะแนนประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
- ผลคะแนนการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
- ตารางเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง

ผลคะแนนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
ก่อนและหลังการทดลอง โดยกรรมการ 2 คน

นัก เรียน คน ที่	ผลการให้คะแนน				คะแนน เฉลี่ยก่อน การทดลอง	คะแนน เฉลี่ยหลัง การทดลอง
	กรรมการคนที่ 1		กรรมการคนที่ 2			
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		
1	11	14	12	15	11.5	14.5
2	4	8	6	9	5	8.5
3	8	12	11	14	9.5	13
4	5	11	9	11	7	11
5	5	11	8	11	6.5	11
6	11	13	12	15	11.5	14
7	10	13	12	14	11	13.5
8	4	9	7	10	5.5	9.5
9	4	8	6	10	5	9
10	3	6	5	7	4	6.5
11	7	11	10	12	8.5	11.5
12	8	12	10	12	9	12
13	4	6	6	8	5	7
14	8	12	10	13	9	12.5
15	11	14	12	15	11.5	14.5
16	4	9	7	11	5.5	10
17	4	11	9	11	6.5	11
18	9	12	11	13	10	12.5
19	9	12	9	13	9	12.5
20	8	11	9	12	8.5	11.5
21	6	11	10	11	8	11
22	9	13	12	14	10.5	13.5
23	9	12	12	13	10.5	12.5
24	6	12	9	11	7.5	11.5
25	12	15	12	15	12	15
26	11	15	12	15	11.5	15
27	7	11	11	13	9	12
28	4	9	8	11	6	10
29	8	12	9	12	8.5	12
30	8	12	11	13	9.5	12.5
เฉลี่ย	7.23	11.23	9.57	12.13	8.40	11.68

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเห็นงานปฏิบัติ

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 คะแนนก่อนการทดลอง & คะแนนหลังการทดลอง	8.400	30	2.3503	.4291
	11.683	30	2.1475	.3921

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 คะแนนก่อนการทดลอง & คะแนนหลังการทดลอง	30	.957	.000

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 คะแนนก่อนการทดลอง & คะแนนหลังการทดลอง	-3.2833	.6909	.1261	-3.5413	-3.0254	-26.030	29	.000

**ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการประเมินโดยกรรมการ 2 คน
ก่อนการทดลอง**

นักเรียน คนที่	ผลการให้คะแนนก่อนการทดลอง		X^2	Y^2	XY
	กรรมการคนที่ 1 (X)	กรรมการคนที่ 2 (Y)			
1	11	12	121	144	132
2	4	6	16	36	24
3	8	11	64	121	88
4	5	9	25	81	45
5	5	8	25	64	40
6	11	12	121	144	132
7	10	12	100	144	120
8	4	7	16	49	28
9	4	6	16	36	24
10	3	5	9	25	15
11	7	10	49	100	70
12	8	10	64	100	80
13	4	6	16	36	24
14	8	10	64	100	80
15	11	12	121	144	132
16	4	7	16	49	28
17	4	9	16	81	36
18	9	11	81	121	99
19	9	9	81	81	81
20	8	9	64	81	72
21	6	10	36	100	60
22	9	12	81	144	108
23	9	12	81	144	108
24	6	9	36	81	54
25	12	12	144	144	144
26	11	12	121	144	132
27	7	11	49	121	77
28	4	8	16	64	32
29	8	9	64	81	72
30	8	11	64	121	88
ผลรวม	217	287	1777	2881	2225
$r = 0.89$					

หลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	ผลการให้คะแนนหลังการทดลอง		X ²	Y ²	XY
	กรรมการคนที่ 1 (X)	กรรมการคนที่ 2 (Y)			
1	14	15	196	225	210
2	8	9	64	81	72
3	12	14	144	196	168
4	11	11	121	121	121
5	11	11	121	121	121
6	13	15	169	225	195
7	13	14	169	196	182
8	9	10	81	100	90
9	8	10	64	100	80
10	6	7	36	49	42
11	11	12	121	144	132
12	12	12	144	144	144
13	6	8	36	64	48
14	12	13	144	169	156
15	14	15	196	225	210
16	9	11	81	121	99
17	11	11	121	121	121
18	12	13	144	169	156
19	12	13	144	169	156
20	11	12	121	144	132
21	11	11	121	121	121
22	13	14	169	196	182
23	12	13	144	169	156
24	12	11	144	121	132
25	15	15	225	225	225
26	15	15	225	225	225
27	11	13	121	169	143
28	9	11	81	121	99
29	12	12	144	144	144
30	12	13	144	169	156
ผลรวม	337	364	3935	4544	4218
r = 0.94					

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเห็นงานปฏิบัติ โดยแยกตามกลุ่ม
กลุ่มเก่ง จำนวน 9 คน

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	คะแนนก่อนสอน	11.11	9	.651	.217
	คะแนนหลังสอน	13.89	9	.961	.320

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair 1	คะแนนก่อนสอน & คะแนนหลังสอน	9	.921	.000

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 คะแนนก่อนสอน และ คะแนนหลังสอน	-2.778	.441	.147	-3.117	-2.439	-18.898	8	.000

กลุ่มปานกลาง จำนวน 12 คน

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 คะแนนก่อนสอน	8.583	12	.7638	.2205
คะแนนหลังสอน	11.917	12	.6337	.1829

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 คะแนนก่อนสอน & คะแนนหลังสอน	12	.861	.000

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 คะแนนก่อนสอน และ คะแนนหลังสอน	-3.3333	.3892	.1124	-3.5807	-3.0860	-29.665	11	.000

กลุ่มอ่อน จำนวน 9 คน

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 คะแนนก่อนสอน	5.444	9	.8079	.2693
คะแนนหลังสอน	9.17	9	1.601	.534

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 คะแนนก่อนสอน & คะแนนหลังสอน	9	.926	.000

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 คะแนนก่อนสอนและ คะแนนหลังสอน	-3.7222	.9052	.3017	-4.4180	-3.0264	-12.336	8	.000

ผลคะแนนประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

นักเรียน คนที่	คะแนนเฉลี่ยการประเมินตนเอง						คะแนน เฉลี่ยรวม
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	
1	2.56	3.33	3.67	3.11	3.11	4.11	3.31
2	1.89	2.22	2.56	2.89	3.22	3.44	2.70
3	1.56	1.78	2.67	3.00	3.44	3.67	2.69
4	1.56	1.67	2.22	2.78	3.22	3.56	2.50
5	2.67	2.56	2.78	3.22	3.44	3.67	3.06
6	3.56	4.67	4.67	4.67	4.89	4.89	4.56
7	2.78	4.00	3.78	3.67	4.11	4.56	3.81
8	2.56	3.22	3.44	3.22	3.11	3.56	3.19
9	2.11	2.78	2.78	3.00	4.00	4.00	3.11
10	1.67	1.78	2.11	2.89	2.78	3.00	2.37
11	3.78	3.67	3.78	4.44	4.78	4.78	4.20
12	2.22	2.00	2.44	3.33	4.33	4.78	3.19
13	1.78	3.00	3.00	2.67	2.67	3.56	2.78
14	1.78	2.44	3.44	3.78	3.44	4.00	3.15
15	3.22	4.00	3.67	3.78	3.67	4.56	3.81
16	2.56	2.89	2.11	2.56	2.56	3.56	2.70
17	2.33	2.56	3.22	2.44	4.00	4.00	3.09
18	2.11	2.56	3.22	3.78	4.78	5.00	3.57
19	1.89	2.22	3.33	3.33	3.22	3.22	2.87
20	2.56	2.56	2.33	2.44	2.67	3.56	2.69
21	2.33	3.33	3.44	3.56	3.56	4.56	3.46
22	2.56	2.67	3.11	3.33	3.33	3.78	3.13
23	3.33	3.22	3.33	2.89	3.33	4.22	3.39
24	2.78	3.56	3.22	3.44	3.44	4.22	3.44
25	3.44	3.56	3.67	3.89	5.00	5.00	4.09
26	3.11	3.11	3.78	4.00	4.00	4.44	3.74
27	3.22	3.56	4.22	4.00	4.11	4.44	3.93
28	3.11	2.22	3.11	2.33	2.44	3.22	2.74
29	3.11	3.22	3.78	3.67	4.78	4.67	3.87
30	3.00	3.56	3.67	3.89	4.44	4.78	3.89
ค่าเฉลี่ย	2.57	2.93	3.22	3.33	3.66	4.09	3.30
S.D.	0.50	0.49	0.50	0.43	0.48	0.45	0.47

ผลคะแนนการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

รายการพฤติกรรม	คะแนนจากการสังเกตพฤติกรรม											
	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4		ครั้งที่ 5		ครั้งที่ 6	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. มีความเข้าใจในประเด็นและพูดโต้ตอบได้	2.90	0.71	3.30	0.65	4.10	0.92	4.10	0.84	4.53	0.78	4.40	0.77
2. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว	2.27	0.78	2.33	0.66	4.00	0.95	3.77	0.77	4.20	0.85	4.17	0.70
3. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงถูกต้องใกล้เคียงเจ้าของภาษา	1.97	0.76	1.80	0.71	3.47	1.04	3.30	0.79	3.77	0.63	4.07	0.74
4. นักเรียนสามารถใช้ท่าทางประกอบการพูดสื่อความหมายได้เหมาะสม	2.17	0.53	2.80	0.76	3.83	0.95	4.37	0.81	4.60	0.62	4.60	0.62
5. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์และสำนวนในการสื่อสารได้เหมาะสมตามสถานการณ์	2.07	0.64	3.10	0.80	4.27	0.91	4.43	0.73	3.87	0.57	4.23	0.77
6. นักเรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสม	2.10	0.66	2.60	0.81	3.43	0.77	3.70	0.79	3.93	0.64	4.07	0.74
7. นักเรียนสามารถคิดแก้ปัญหาและสร้างบทสนทนาในการทำกิจกรรมได้อย่างรวดเร็ว	1.83	0.65	2.70	0.65	3.43	0.90	3.60	0.77	4.53	0.68	4.60	0.62
8. มีความกระตือรือร้นรับผิดชอบและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม	2.97	0.76	3.47	0.68	4.17	0.87	4.37	0.81	4.60	0.62	4.60	0.62
ค่าเฉลี่ย	2.28	0.69	2.76	0.72	3.84	0.91	3.95	0.79	4.25	0.67	4.34	0.70

**ตารางเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
ก่อนและหลังการทดลอง**

ข้อความ	ระดับเจตคติ			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ข้าพเจ้ามีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในชั่วโมงเรียนเป็นอย่างดี	4.03	0.61	4.70	0.47
2. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ครูสอนในชั่วโมงเรียน	4.03	0.67	4.77	0.43
3. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.20	0.81	4.23	0.68
4. กิจกรรมที่ครูสอนทำให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกทางภาษาได้อย่างเต็มที่	3.43	0.57	4.57	0.50
5. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ	3.53	0.63	4.10	0.40
6. กิจกรรมที่ครูสอนมีประโยชน์ต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า	4.13	0.73	4.90	0.31
7. กิจกรรมที่ครูให้ปฏิบัติทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ	3.73	0.83	4.57	0.50
8. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจ และภูมิใจที่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	3.73	0.83	4.60	0.50
9. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้า	4.13	0.73	4.80	0.41
10. ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมบุคคลที่พูดภาษาอังกฤษได้เก่ง ๆ และจะพยายามทำให้ได้เช่นนั้น	4.03	0.89	4.73	0.45
11. เมื่อเทียบกับทักษะภาษาด้านอื่น ๆ แล้ว ข้าพเจ้าชอบทักษะการพูดมากกว่า	3.47	0.63	4.17	0.59
12. ข้าพเจ้าได้หาเวลาว่างอื่น ๆ ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	3.27	0.64	4.07	0.45
13. ข้าพเจ้าไม่ชอบวิชาการพูดภาษาอังกฤษเลยเพราะกังวลเรื่องการออกเสียง	3.20	0.85	4.10	0.55
14. ถ้าเลือกเรียนได้ข้าพเจ้าจะไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษ	3.63	1.00	4.57	0.50
15. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมที่ครูมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงดี	4.10	0.71	4.87	0.35
รวม	3.71	0.74	4.52	0.47

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเห็นงานปฏิบัติ

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 คะแนนก่อนสอน	3.711	30	.7412	.0907
คะแนนหลังสอน	4.515	30	.4723	.0582

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 คะแนนก่อนสอน & คะแนนหลังสอน	30	.838	.000

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 คะแนนก่อนสอน และ คะแนนหลังสอน	-.8033	.2879	.0526	-.9108	-.6958	-15.281	29	.000

ภาคผนวก จ

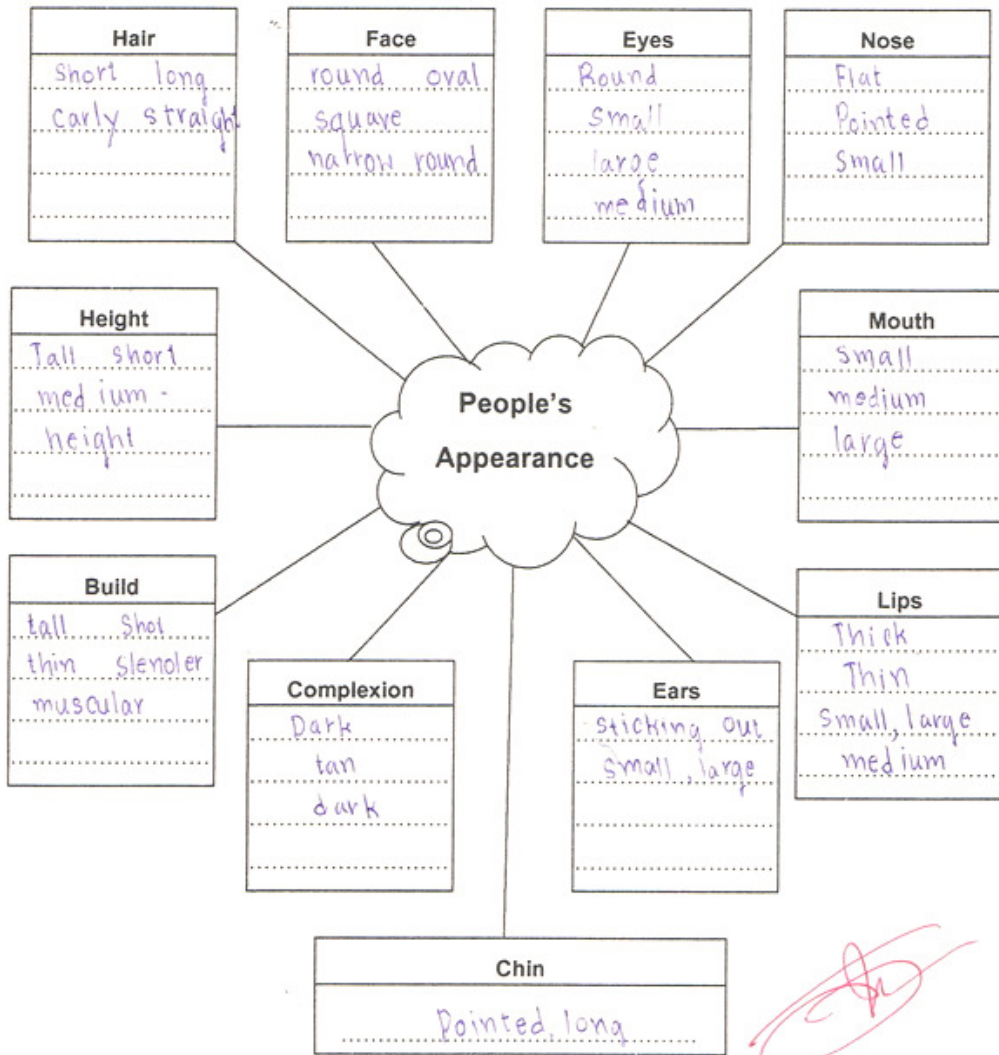
- ตัวอย่างผลงานนักเรียน

Sirinwat Imsuwan 7 m 313

Task 1

Directions: Group the vocabulary in the right box.

short long curly straight round oval square narrow round
 almond pointed round flat long small medium large full
 thick thin small medium sticking out pointed double pale
 tan dark tall short medium-height thin slender well-built
 plump overweight muscular

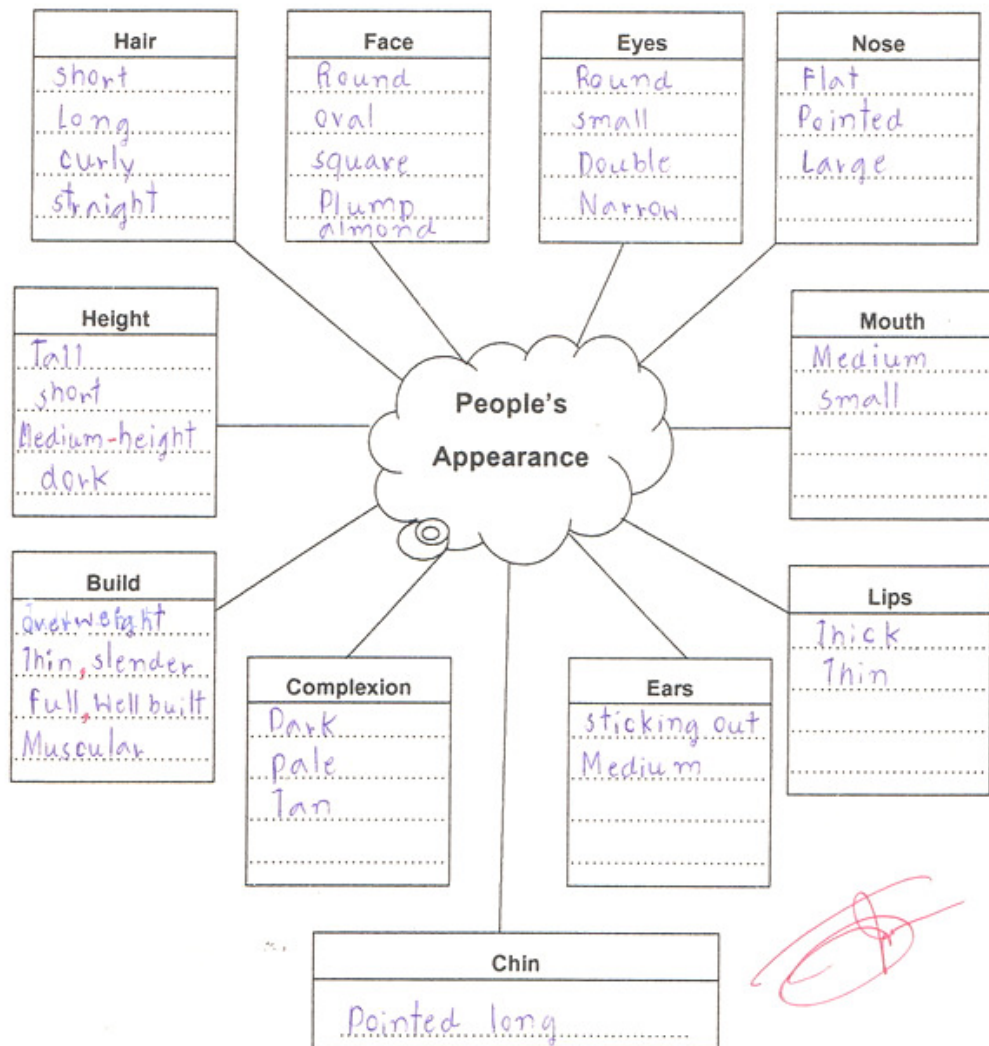

เด็กหญิง วิรัชดา แก้วอุทุม เลขที่ ๑๓ ชั้นม.๓/๓
 Wirangrong Thaeuuthum No 13 Class 3/3

Task 1

Directions: Group the vocabulary in the right box.

short, long, curly, straight, round, oval, square, narrow, round
 almond, pointed, round, flat, long, small, medium, large, full
 thick, thin, small, medium, sticking out, pointed, double, pale
 tan, dark, tall, short, medium-height, thin, slender, well-built
 plump, overweight, muscular

My Singer

What are you like

His name is Singharat

His last name is Chanphakdee

His nickname is Singto

His is 16 year old

He has curly straight back hair

He has a medium nose

He has medium mouth

He has medium lips

He has medium eyes

He has medium ears

He has an oval face

He has muscular build

He has very handsome

IS
LOVE

My singer
 What are you like?
 Her name is Phanvoratha
 Her last name is duysianklao
 Her nickname is Grand
 She is 18 year old
 She has long curiy brow hair.
 She has a medium nose.
 She has medium mouth.
 She has medium lips.
 She has medium eyes.
 She has medium ears.
 She has an oval face.
 She has slender build.
 She has very beautiful.

The star
 5

Grand

ເທື່ອທຳອິດ ກຳລັງ ສຶກສາ ວິຊາ ມະຫາວິທະຍາໄລ ວຽງຈັນ 20

Suthida sukhongjaroen Class 3/3 No. 26

9

Task 3

Directions: Attach the picture of your favorite person, describe his / her appearance and present him / her to the class.

she has big dark black eyes

she has a medium nose

she has a medium mouth

she has medium lips

she has short straight black hair

she has medium ears

she has an oval face

~~she has slender~~ she has slender

15

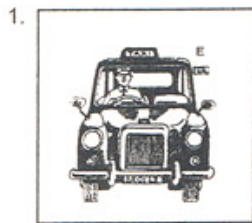
ASJ

ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡ ସରକାର
ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ବିଭାଗ
ପଢ଼ାବୁକ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ

Task 1

Directions: Put the given words of occupations in the right picture and ask what he/she does and where he/she works.

- a police officer a salesman a receptionist a nurse a taxi driver
- a businesswoman a secretary a doctor a dentist a teacher

a taxi driver

a nurse

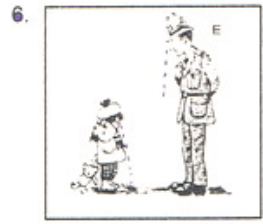
a secretary

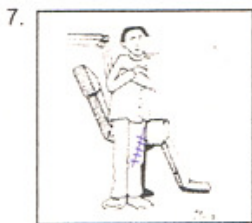
a salesman

a doctor

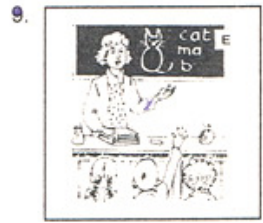
a police officer

a dentist

a businesswoman

a teacher

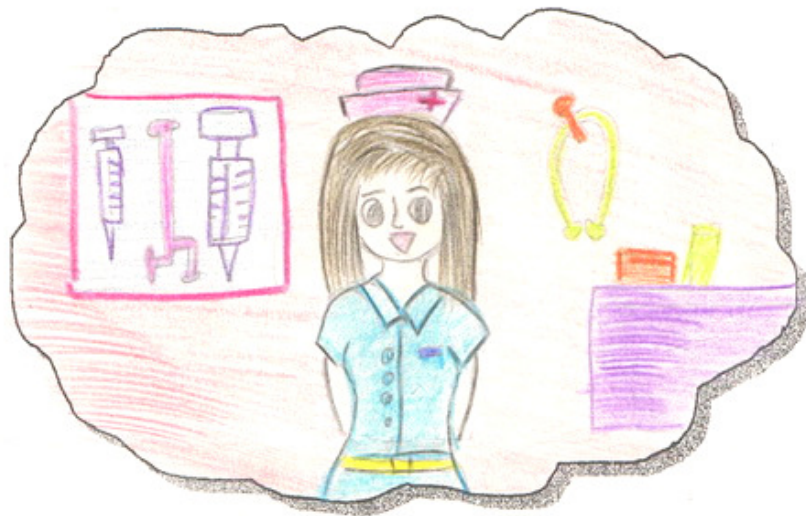
a receptionist

Task 4

- Directions:
1. Draw the picture of the occupation that you would like to be.
 2. Give the reasons why you would like to be
 3. Report to the class.

"My Ideal Job"

Occupation: ... nurse

Reasons:

I would like to be a nurse because.
 I would like to take care people.
 I would like to take care sick people.

.....

Name Phimwidha Phosatan Class 8/8 No 14

Phu kradueng National Park

1) Where would you like to go?

* I would like to go to Phrathatsri song Rak

* I would like to visit Phrathatsri song Rak

2) Where is it?

* is it in Ban dansai district dansai sud-district
Loei Province

3) How far is it from here?

* is it sixten kilometers

4) How long does it take?

* it's about 30 minutes

5) What can you see?

* I can pay respect the ubosot

* I can pay respect the Buddhaimage

* I can see ubasot

* I can see Buddhaimago

* I can see butterflys

* I can see mountain

* I can see beautiful flowere

* I can see hice view

saphattra chaibaymi class 3/3 no. 27.

papaya salad<Som Tam>Ingredients

- 1 papaya 1 cup
- 2 Lamon 2 tablespoons
- 3 6 chilis
- 4 2 tomatoes
- 5 sugar 1 tablespoons
- 6 fish sauce 2 tablespoons
- 7 permented fish 3 tablespoons
- 8 seasoning Powder $\frac{1}{2}$ tablespoons

How to cook somtam <papaya salad>

- 1 Chilli
- 2 put tomatoes, fish sauce, permented fish, seasoning powder, sugar and lamon
- 3 put papaya and hit Taste it Mix together
- 4 put it in the dish and serve ~~with~~ vegetable and ~~with~~ rice

Fried kang kong

Ingredients

- 1) kangkong 500 krams
- 2) fish sauce 2 teaspoon
- 3) Sugar 1 teaspoon
- 4) 5 Chillis
- 5) Cooking oil 1 Cup
- 6) 4 garlic
- 7) 2 eggs
- 8) Sesoning powder $\frac{1}{2}$ teaspoon

How to cook

- 1) Chop kang kong.
- 2) Hit garlic and hit chillis, put in to the cup.
- 3) Break the eggs into the bowl and beat the egg and heat the cooking oil in the pan.
- 4) Pour garlic in to the hot and stir.
- 5) Pour kang kong into hot pan.
- 6) Pour egg into the pan and stir.
- 7) Add the sesoning powder fish sauce sugar chillis garlic mix and taste if it is ok put it in plate.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายทองใบ ทองภูบาล
วันเดือนปีเกิด	23 มกราคม 2517
สถานที่เกิด	อำเภอหนองหงส์ จังหวัดบุรีรัมย์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	215 หมู่ 1 ตำบลโคกงาม อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย 42120
ตำแหน่งการงานหน้าที่ปัจจุบัน	ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวังโพรงามวิทยา ตำบลโคกงาม อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย 42120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนห้วยแถลงพิทยาคม อำเภอห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2539	ศษ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2553	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ